



INK-SPIRE

Munzur Üniversitesi Batı Dilleri ve Edebiyatları Bölümü
Öğrenci Dergisi



GÜZ 2025 / SAYI 2

Katkı Sağlayanlar

Baş Editörler

Asst. Prof. Dr. İncihan HOTAMAN

Asst. Prof. Dr. Ayşegül DEMİR

Yardımcı Baş Editörler

Asst. Prof. Dr. Vedit TEMİZKAN

Öğr. Gör. Dr. Hıdır SÖNMEZ

Arş. Gör. Dr. Melike ŞEKER

Arş. Gör. Dr. Yüksel TARIM

Görsel ve Tasarım Ekibi

Songül YILMAZ (Baş Tasarımcı)

Şerife UMay

Kapak Tasarım

İlknur BAYRAM

Sosyal Medya ve Tasarım

Elif ÖZPİRİNÇCİ



Redaksiyon ve Dil Kontrol Ekibi

Batı Dilleri ve Edebiyatları

Almila ÖZDEMİR
Ece ÖZDEMİR
Şevval İZOL
Kayra ERTUNÇ
Esranur KOLUMAN
Eylül DEMİR
Ayşe CANER

Psikoloji Bölümü

Cennet ÇAVANA
Zilan Eylem İLMİN
Gülperi EKİNCİ
Muazzez BALLIKAYA
Fatma Nur KARAOĞLU
Gülcan DOĞANDEMİR
Nisa GÖNÜLTAŞ
Derya YOLCU

Zaza Dili ve Edebiyatı

Seda ATAMAN
Derya Özcan
Zeynep DEMİR KILINÇ
Zülfikar ÖZEKİNCİ

Sosyoloji Bölümü

Sude KESKİNER
Neslihan YAPICI
Gökmen ÖRNEK
Ömer Yiğit YILMAZ
Berna DOĞAN
Muhammet ÇAKAN

Felsefe Bölümü

Semanur ADIYAMAN
Rahşan AKA
Melisa GÜLER



İÇERİKLER

<i>Whisper of The Universe / Melek DONAT</i>	6
<i>Süfrajet mi, Kurban mı? / Şevval İZOL</i>	8
<i>Resim I / Songül YILMAZ</i>	10
<i>The First Day on Calypso's Island / Davut ARI-Ruşen KANDEMİR</i>	11
<i>Modern Psikolojide Maneviyatın Yeri / Derya YOLCU</i>	13
<i>Bülbülü Olmamış Karanfil / Melisa GÜLER</i>	16
<i>Sevgili Stephen Dedalus / Beyza KARATAŞ</i>	17
<i>The Broken Compass / Sabiha UZMAN</i>	19
<i>Sadaf / Edip ZÜBERİ</i>	20
<i>Roşt Kerdena Çêu / Ali EKİCİ</i>	21
<i>Bazı İnsanlar / Almıla ÖZDEMİR</i>	22
<i>Kuşaklar Arası Travma / Nisa GÖNÜLTAŞ</i>	23
<i>Yapay Zeka ile Terapi / Gülperi EKİNCİ</i>	25
<i>The Diary of a Witch / Hatice SAYYİĞİT</i>	27
<i>Resim II / Songül YILMAZ</i>	29
<i>Ahlak ve Etik Kavramsal Ayrım, Yanlış Anlamlar ve Kültürel Farklılıklar / Muazzez BALLIKAYA</i>	30
<i>Ez Zano / Nusret KARUL</i>	32
<i>Dear Ralph / Dilan ÇİÇEK</i>	33
<i>Doğa İnsanın İnorganik Bedenidir / Hıdır YILDIZ</i>	34
<i>Resim III / İlknur BAYRAM</i>	38
<i>Dear Jack / Almıla ÖZDEMİR</i>	39
<i>Tesadüf mü Bilinçaltının Fısıltısı mı ? / Betül ŞAKAK</i>	40
<i>Babamın Sesi / Gülcan DOĞANŞEHİR</i>	44
<i>Öğretilmiş / Öğrenilmiş Normaller / Neslihan YAPICI</i>	45
<i>Sefer Tası / Fatmanur KARAOĞLU</i>	47
<i>Pasif Direnişin Hikayesi: Katip Bartleby / Avesta ÖZEL</i>	48
<i>Avesta / Muhammet Aziz ÇAKAN</i>	52
<i>Resim IV / İlknur BAYRAM</i>	53
<i>Dear Ralph / Pelin YILDIRM</i>	54
<i>İsimsiz / Esranur KOLUMAN</i>	55
<i>Resim V / Songül YILMAZ</i>	56

İÇERİKLER

Dear Stephen / Esma KARA.....	57
21 / Beyza KARATAŞ.....	58
The Earth Will Always Remember Its Daughters: The Spirit of Woman in Turkish and Greek Mythology / Cansu DEMİR.....	60
Resim VI / İlknur BAYRAM.....	63
Dear Jack / Gülsüm DOĞAN.....	64
Resim VII / Şerife UMay.....	65
About Love: POV of Anne Alexyevna / Songül YILMAZ.....	66
Resim VIII / Songül YILMAZ.....	69
Bir Meyvenin Kaderini Sadece Kabuğuna Bakarak Eleştirenlere / Çağla ACAR.....	70
Resim IX / Şerife UMay	73
Budalanın Yolculuğu / İlayda AVŞAR.....	74
Ralph's Mektup: "Bölünmüş Ada'dan Sesleniş" / Mirza ARSLAN.....	80
Invisible Evil: Iago's Game / Gülçicek DANIŞ.....	81
Humanism in Merchant of Venice / Emirhan ÖZBEYLİ.....	82
Sevgili Okur / KADER BABRAK.....	83
Lars Von Trier ve Sinemada Yüzüme Çarpan Gerçeklik / OZAN YAĞIZER.....	84
Bir Amatörün Kaleminden(Chrysanthemum) / Serap KAÇMAZ.....	85
Dear Ralph / Ayşe CANER.....	87
Death In Hamlet / Emirhan ÖZBEYLİ	88
Batı Dilleri ve Edebiyatları Bölümü 2025 Anıları.....	89

WHISPER OF THE UNIVERSE

The universe we live in, and everything within it, possesses infinite energy. Everything around us—whether visible or invisible—trees, flowers, stars, sounds, humans, animals, and angels—each holds a unique power. They are constantly emitting energy. Different cultures have given this energy different names: divine energy, universal energy, or cosmic energy. However, it is all the same; the only distinction lies in the perspective through which we perceive it. Our brain is a tangible entity, but our thoughts are intangible. When we feed our thoughts and emotions with the beautiful energy of the universe, this energy is reflected in our body, mind, spirit, and even our face. Moreover, when we purify our heart, calm our mind, and connect with the universe, this state becomes much easier to attain.

The human body exists in a state of vibration, meaning it has a frequency of energy. Joyful people usually resonate at a higher frequency; they enhance their surroundings and bring peace due to the positive energy they carry. Yet in our daily lives, there are also people with lower frequencies. They radiate negative energy, darkening and draining everything around them. Those nearby often feel compelled to escape and distance themselves immediately. According to some studies, negative thoughts, regrets, and anxieties about the past or the future lower a person's frequency. However, there are many ways to elevate our energy, as discussed by several experts. For example, Deepak Chopra said, "You and the universe are in a constant dialogue of energy." These experts believe the universe touches a person like a silent whisper, and to hear it, one must quiet the mind and listen with the soul. This experience can manifest in different ways. Some feel peace during prayer, while others perceive an inner light during meditation.

A person who remains still, prays, meditates, gives thanks, chooses positive thoughts, organizes their life, and avoids negative spirits does not try to control the world. Instead, they first balance themselves, heal, and prioritize their well-being. As a result, they gain strength, confidence, and inner peace. A person with a high frequency is loved, protected, and acknowledged by the universe. According to some beliefs, such a person is considered blessed and purified. These positive individuals attach profound meaning to everything. They observe with deep perception: noticing the subtle details of the sky, seeing the light of the stars, likening the moon to a palm fiber, sensing the scent of flowers, admiring the mountains' steadfastness, feeling the rhythm of a song, envisioning themselves in a world of dreams, watching the flow of water, observing the wind moving the leaves, and appreciating colors and glimmers. In short, they watch and sense; in every moment, they remain happy and serene, discovering beauty in everything.

The universe gives positive energy to humans and animals and receives positive energy in return. The presence of these people is filled with kindness, sincerity, faith, and gratitude. Within themselves, they always have a garden that they nurture, protect, and cherish, keeping it free from harmful thoughts, spirits, and people. It is in the shade of this garden that they find peace. This magazine was written to hear that whisper. Energy frequency is not measured by race, belief, or color; we are all equal. What makes us distinct is the energy our souls carry. Everything in the universe has its own unique tone and energy. Alone, they may seem meaningless, but when tones and energies combine, they create a symphony.

When a person begins to understand this, they realize that the universe is not far away; it resides within the heart and the soul.

Melek DONAT

Batı Dilleri ve Edebiyatları

SÜFRAJET MİSİN, KURBAN MI?

Stephany'nin ruhu ikiye bölünmüştü; bir yanı, ait olduğu evin karanlık ve zehirli huzuruna çekilirken, diğer yanı, gitmesi gerektiğini haykıran bir isyanla doluydu. O, sanatı ve bireysel varoluşu uğruna ataerkil zihniyetin zincirlerini kırmaya çalışan bir süfrajette idi. Kendi benliğini inşa etmek için toplumsal tabuları ve baskıları reddetmiş, her şeyden ve herkesten vazgeçip kim olduğunu bulma yoluna koyulmuştu. Amacı, ait olduğu toprakları terk ederek kendini sanatıyla yeniden var etmekte.

Toplumun dedikoduları ise acımasızdı: "Kız erkeğe kaçtı, namusunu sattı, ailesini yüzüstü bıraktı..." Bu yargılarla kışkırtılan aile, Stephany'yi şiddet yoluyla 'yola getirmeyi' planladı. Çatı katına kilitlendiği günlerde her gün işkence gördü. Ancak Stephany tepkisizdi; zira acı, onun için bir teslimiyet değil, bir güç kaynağıydı. Her darbe, ruhuna işleyen bir pigmente dönüşüyor; dayak yedikçe güçlendiğini hissediyordu. Babası bu sessiz direnişten ürperiyor, bu tuhaflığa bir anlam veremiyordu.



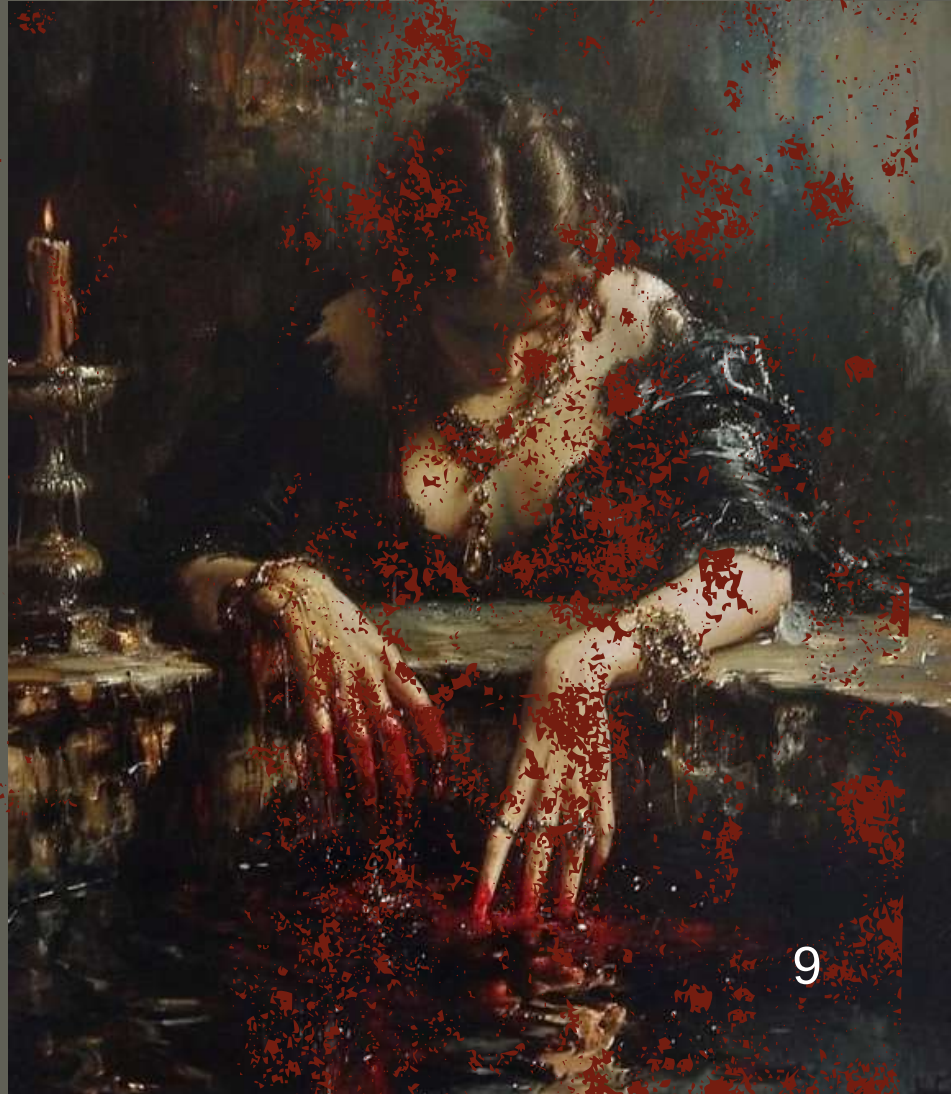
Sonunda babası, öfkeyle kapıyı kırarak içeri daldı ve dehşet içinde Stephany'nin kendi kanıyla resmettiği tablolarla karşılaştı. Tuvallerde, babasının uyguladığı şiddetin izleri çıplak bir canavarlıkla yansıtılıyordu. Babasının kana karşı olan aşırı hassasiyeti, o anda Stephany'nin tuzağına dönüştü. O an bayılarak yere yığıldığında, Stephany kanla çizdiği bu tablolar sayesinde esaret evinden kaçmayı başardı ve İrlanda'yı terk etti.

Özgürlüğüne kavuştuğu Dubai'de ilk büyük sergisini açtı. Kanlı tabloları, acının estetiğe dönüşmüş şahitleri olarak büyük ilgi gördü. Bir sanatseverin tablonun anlamını sorması üzerine Stephany'nin cevabı, tüm yolculuğunun manifestosu oldu: "Bir süfrajetin kan içindeki doğuşu."

Stephany'nin hikayesi bizi zorlu bir ikilemeyle yüzleştirir: Ataerkil zihniyetin değerleri içinde boğulan sessiz bir kurban olmak mı, yoksa her şeye rağmen kendi kanından bile bir güç devşirip, acısını sanatına dönüştürerek kabuğunu kıran bir süfrajet olmak mı? Stephany, kanlı tablolarının da gösterdiği gibi, ikinci yolu seçti.

Peki siz hangi yolu seçerdiniz? Her şeye rağmen her şeyi göze alıp sanatınızla var olmayı mı, yoksa tamamen bir kurban olmayı mı? Belki de çoktan seçtiniz... Bugüne kadar yaşadığınız olayları gözünüzün önünden geçirin ve nelere, nasıl tepkiler verdiğinizizi sorgulayın.

Kurban mısınız, yoksa süfrajet mi?





Songül YILMAZ
Batı Dilleri ve Edebiyatları

The First Day on Calypso's Island 🌴

One day, I woke up on an island. Nobody was there; I couldn't see my men, either.

I remembered them a few minutes later: they died because of the Cattle of the Sun God, Helios. I had told them what would happen, but they did what they wanted, and all of them died except for me.

Now I was all alone, and I didn't know what I would do. I planned something to go home: First, I'd discover the forest to make a rowboat with wood and ivy.

So, I went into the forest, took some wood and ivy, and placed them somewhere to make the rowboat. After that, I went into the forest again for the same reason.

Then I came back to the place, suddenly, a woman appeared. I was shocked when I saw her. She was glorious; she looked like the deep sea.

"Who are you, and why did you come here?" she asked me.

I said that I am Odysseus, the lord of Ithaca. "I didn't want to come here; I was carried here. And I want to go to Ithaca, that's why I decided to make a rowboat."

"Now, you tell me: who are you, and what do you want from me?"

A voice rose from her: "I am Calypso, the Goddess of the Sea. You're on my island, and my rules apply here!"

I said, "What you said, my rose, as soon as possible I'll go from here. It doesn't bind me what rules apply here."

She got angry, like the Black Sea. Although the sea was far away from us, suddenly I felt the sea on my foot. At that time, the atmosphere turned gothic.

"If you are on my island, you have to listen to me! And if you listen to me, you will be rewarded by me, but if not, I'll kill you!"

When I heard these words, my blood drained. "Okay, but what do you want from me?"

She said, "I want you, Odysseus. I promise you will be immortal, and it will be a life of comfort and peace. It will be just by me, and in this time, we'll have each other. I do love you, Odysseus, and I'll have a companionship with you."

That was acceptable, and I thought I didn't have another chance. I accepted this offer full of madness.

The weather turned dark, and the crazy offer was near for me. I was excited, and I was thinking about the night. I don't know what will happen. What will we do? And how will the night end?

When I was thinking about these questions, the night came.

After she called out to me, I went desperately. The night was over, and finally, the sun had risen. I can just say that it was not bad...

Davut ARI
Ruşen KANDEMİR
BATI DİLLERİ VE EDEBİYATLARI



MODERN PSİKOLOJİDE MANEVİYATIN YERİ

Bilimin soğuk verileriyle ruhun sıcak inancı yeniden buluşuyor

20. yüzyılın başlarında psikoloji, bilimi metafizikten arındırma çabasıındaydı. Ruhsal ya da manevi olana yer yoktu; insan davranışlarının tümü gözlenebilir ve ölçülebilir olmalıydı.



Ancak insanın yalnızca bedensel ya da zihinsel süreçlerden ibaret olmadığı, anlam, değer ve inanç gibi derin boyutlara sahip olduğu zamanla fark edildi. Günümüzde modern psikoloji, maneviyatı dışlamak yerine, onu ruh sağlığının ayrılmaz bir bileşeni olarak görmeye başlamıştır.

Psikolojinin ilk dönemlerinde maneviyat, bilimsel ölçütlere uymadığı gerekçesiyle araştırma alanının dışında bırakılmıştı. Freud dini, bireyin bilinçdışı korkularının bir yansıması olarak görürken; davranışçılar insanı yalnızca gözlemlenebilir tepkiler üzerinden tanımlamaya çalışıyordu. Ancak bu yaklaşım, insanın içsel anlam arayışını, değerlerini ve inanç temelli deneyimlerini göz ardı ediyordu. Zamanla psikoloji, bu eksikliğin ruh sağlığını anlamada önemli bir boşluk yarattığını fark etti.



1950lerden itibaren gelişen insancıl ve varoluşçu yaklaşımlar, insanın yalnızca biyolojik ya da zihinsel değil, aynı zamanda manevi bir varlık olduğunu vurguladı. Abraham Maslow, “kendini gerçekleştirme” kavramını ortaya koyarken insanın içsel potansiyelini ve anlam arayışını öne çıkardı. Viktor Frankl ise logoterapi yaklaşımında, insanın temel güdüsünün haz değil anlam arayışı olduğunu savundu. Ona göre insan, yaşadığı acılara rağmen yaşamında bir anlam bulabildiğinde psikolojik olarak daha dirençli hale geliyordu. Bu anlam duygusu çoğu zaman maneviyatla, yani insanın kendini aşan bir varlıkla kurduğu ilişkiyle bağlantılıydı.



Günümüzde pozitif psikoloji, maneviyatı yeniden bilimsel çerçeveye dahil etmeye başlamıştır. Şükran, affetme, umut ve anlam gibi kavramlar, hem manevi hem psikolojik süreçlerle yakından ilişkilidir. Araştırmalar, dua eden, meditasyon yapan veya yaşamında maneviyata yer veren bireylerin stresle daha iyi başa çıktığını ve yaşam doyumlarının daha yüksek olduğunu göstermektedir. Özellikle mindfulness yani bilinçli farkındalık temelli terapiler, Doğu'nun manevi öğretilerini modern psikolojiyle birleştirerek hem Batı'da hem de ülkemizde geniş bir uygulama alanı bulmuştur.

Spiritüel danışmanlık yaklaşımları da bu dönüşümün bir başka göstergesidir. Bu tür terapilerde amaç, bireyin dini inançlarına müdahale etmek değil; onun kişisel manevi değerlerini fark etmesine ve bunları yaşamına anlam katacak şekilde kullanmasına yardımcı olmaktır. Özellikle kayıp, travma ve ölüm gibi zorlayıcı yaşantılarda maneviyat, kişinin psikolojik dayanıklılığını artıran önemli bir kaynak olarak görülmektedir.

Son yıllarda yapılan nöropsikolojik araştırmalar ise maneviyatın yalnızca soyut bir kavram değil, beyinde belirli bölgelerde karşılığı olan bir yaşantı biçimi olduğunu göstermektedir. Meditasyon ya da dua sırasında beyinde huzur, aidiyet ve dinginlikle ilişkili alanların etkinleştiği gözlemlenmiştir. Bu bulgular, maneviyatın modern psikolojide giderek daha fazla önem kazandığını ve ruh sağlığının ayrılmaz bir parçası haline geldiğini ortaya koymaktadır.

Modern psikoloji, insanı artık yalnızca davranışları, düşünceleri ya da biyolojik süreçleriyle sınırlı görmemektedir. İnsanın ruhsal ve manevi yönü, onun varoluşunun tamamlayıcı bir boyutu olarak kabul edilmektedir. Maneviyat, bireye sadece inanç temelli bir huzur değil, aynı zamanda yaşamına anlam, yön ve amaç kazandıran bir güç sunar. Bu nedenle çağdaş psikoloji, maneviyatı dışlamak yerine onu ruh sağlığının önemli bir bileşeni olarak ele almaya başlamıştır. Bilimsel veriler ve terapötik deneyimler, insanın kendini aşma, bağ kurma ve anlam bulma ihtiyacının psikolojik iyilik hâliyle doğrudan ilişkili olduğunu göstermektedir. Belki de insanın en derin iyileşmesi, bilim ile maneviyatın birbirini tamamladığı noktada gerçekleşmektedir. Modern psikolojinin geleceği, insanın hem zihinsel hem de ruhsal boyutunu bir bütün olarak kavrayabilme gücünde saklıdır.

Derya YOLCU
Psikoloji Bölümü



Bölböölü Olmamış Karanfil

Nadide zihnim izmarit oldu bayım!
Ne adın kaldı ne o günahın ağırlığı...
Meğer hakikat, gölgenin güneş taklidiymiş.
Şu kahve ki, acısı sonsuzluğa yoldaş...
Şişenin dibinde birikmiş kömür karasıydı.
Bak, bastonunun zavallılığı düştü ıslak asfalta.
Loş ışıktaki takvimin yırtık yaprağı, umut!
Senin penceren, benim kaybolmuşluğumun manzarasında kaldı.
Sendin o bozuk radyonun cızırtısı.
Belki anlık melodi...
Ben sensiz de gecelerin kalabalığındaydım!
Öyle uykusuz sabahlara.
Sen ise, üzerinde eski bir daktilonun
dilsiz sözcükleriydin.
Mesele, anlamsızlığımın umursamazlığıydı.
Etimolojini merak ettim?
Adamım burada iş yok!
Kaçış da yok, biliyorsun.
Yasal değil şiirin.
Sevdaya çözümledim bakışlarını.
Gözlerinden mi taşı sığlık?
Yazdıklarının üzerinde, sörf yaptım.
Kalbimi daraltmayiver, gönüllüyüm...
Tahtayla saplarım tenhalarımı.
İstediğim beyaz bir güldü.
Yaşarken anlaşılmaya mecburum...

Melisa GÜLER
Felsefe Bölümü



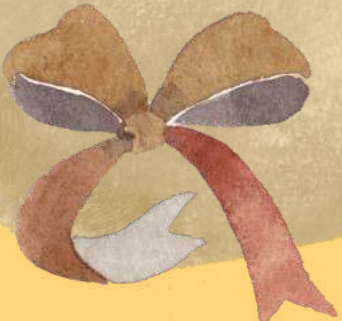
SEVGİLİ STEPHEN DEDALUS,

Şu an sana yazıyorum çünkü yaşadığın dünyada benliğini arama arzularının yankıları hâlâ ruhumun duvarlarına çarparak dolaşıyor ve ben bu yolculukta kendimi iki adım ötede, yalın ayak buluyorum. Ruhun ve arzuların beş para etmediği, pas dolu kulaklara sen dünyanın en güzel ezgilerini fısıldamışsın. Yanlış kulaklara fısıldandığı hissiyatını seninle tekrar teyit ediyorum.

Yalnızlığın, korkuların ve özgürlüğe susayışın oldukça tanıdık geliyor. Sanki aynı suda tekrar yıkanmışım, aynı kitabı tekrar okumuş, aynı filmi ikinci defa izlememiş gibiyim. Sanki senin hikâyeyi binlerce farklı insanın hikâyesiymiş gibi. Anlıyorum, başkalarının sözlerinin ne kadar keskin, ses tonlarının ne kadar kuvvetli, anlamlarının ne kadar ağır geldiğini. Aile, din, toplum tabularının arasında sıkışıp kalmanın sancılarını çekiyorsun.



En zor tarafı hangisi bilemedim: seni olmadığın biri haline getirmek istemeleri mi yoksa oyun hamuru gibi istedikleri gibi şekillendirmek istemeleri mi? Tüm bunlara rağmen kendi gerçeğini aramaya devam ediyorsun, yolun sonundaki ışığı görmemiş olsan bile. Bu cesaret, cesaretsizliği dürtüp duruyor.



Bazen karanlık bir tünelde yolunu kaybetmiş gibi dönüp duruyorsun; olman gereken ve olmak istediğin arasında dolaşıyorsun. Ama inanıyorum ki içinde büyüttüğün arzu ışığı seni doğru yola ulaştıracak. Aklın huzursuz, ruhun sessiz olsa da çığlıklarını bastırılmayı reddediyor ve kalbin yeni bir bahçede filizlenmek istiyor. Lütfen, o dünyanın gürültüsünün o bahçeyi soldurmasına, şarkının sesini kısmasına izin verme.

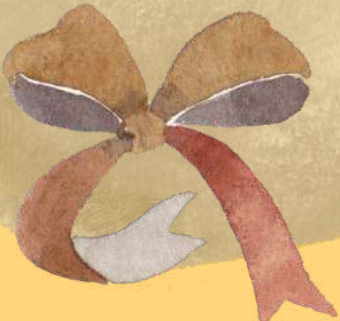
Olmuş olanı değiştirip kaderini tekrar tayin edemem ama bir keresinde, "ırkının yaratılmamış vicdanını şekillendirmek" istediğini söylemiştin. Ama dünyaya bir şeyler kazandırmadan önce, umarım kendine şans verirsin; sadece var olabilmek, nefes almak ama gerçekten yaşadığını hissedercesine, korkular kapanında ağız dolusu dualar dökmeden ve hiç ölmeyecekmiş gibi bir ömrün hayallerini kurarak.

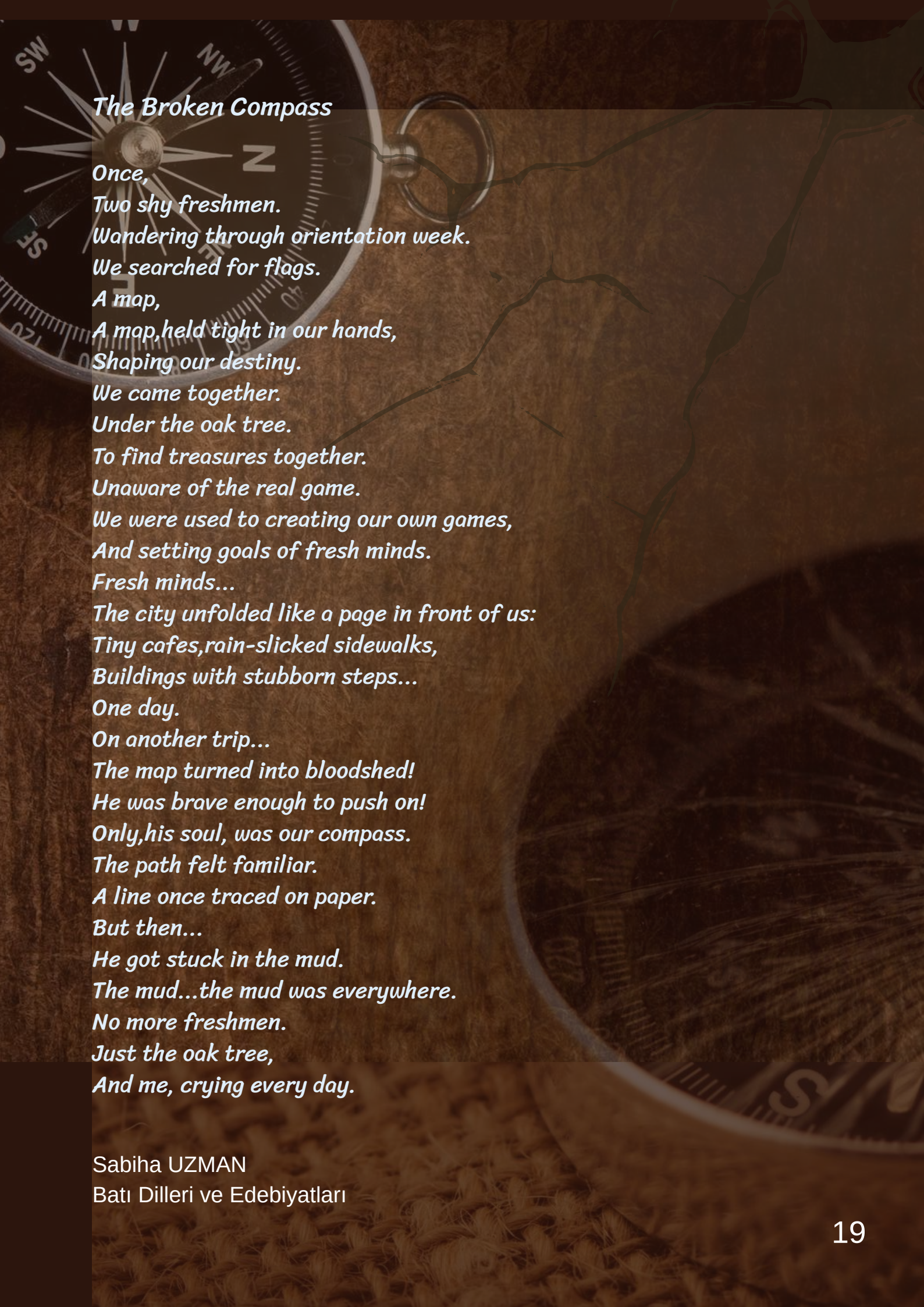


Belki senin dünyandan hem zamansal hem de mekânsal olarak çok çok uzaklardayım ama özgürlük arayışındaki arzularımızda adımlarımızı aynı doğrultuda attığımızı bilmeni istiyorum. Belki de sanat tam olarak budur: iki uzak ruhun aynı fikirde buluşup, yıllar sonra dahi o dikenli yolda birbirinden habersiz yürüdüklerini bilmeden, bir diğerinin tüm bu olaylar silsilesine yazdığı bir mektuptur.

En dostane ve derin sevgilerimle...

Beyza KARATAŞ
Batı Dilleri ve Edebiyatları



The background of the page is a textured brown surface. In the upper left, there is a broken compass with a metal ring. The compass face is visible, showing cardinal and intercardinal directions (N, NE, E, SE, S, SW, W, NW). The needle is broken and bent. To the right of the compass, there is a map of a coastline or a set of landmasses, which is cracked and torn, symbolizing a lost or broken path.

The Broken Compass

*Once,
Two shy freshmen.
Wandering through orientation week.
We searched for flags.
A map,
A map, held tight in our hands,
Shaping our destiny.
We came together.
Under the oak tree.
To find treasures together.
Unaware of the real game.
We were used to creating our own games,
And setting goals of fresh minds.
Fresh minds...
The city unfolded like a page in front of us:
Tiny cafes, rain-slicked sidewalks,
Buildings with stubborn steps...
One day.
On another trip...
The map turned into bloodshed!
He was brave enough to push on!
Only, his soul, was our compass.
The path felt familiar.
A line once traced on paper.
But then...
He got stuck in the mud.
The mud...the mud was everywhere.
No more freshmen.
Just the oak tree,
And me, crying every day.*

Sabiha UZMAN
Batı Dilleri ve Edebiyatları

Sadaf

Sadaf is a creature living beyond the seaside of Samandağ. His name comes from Arabic, and it means "sea shell". He looks like a human, but on his back, he has a shield that resembles an ancient turtle's shell. His eyes are made of moss and pearls, and they shine at night so that everyone knows: "Sadaf is here".

In the morning, Sadaf lives in the foam of the sea waves. At night, Sadaf comes out of the sea and looks around to protect people and *Caretta caretta* (loggerhead sea turtles) from charlatans and sea monsters. He lives in a secret shell cave beneath the water.

One day, there was a sea monster named Hyegied. This creature hated the *Caretta caretta* and wanted them to vanish radically from Earth. Hyegied came to the beach of Samandağ for days, finding and breaking the *Caretta caretta* eggs in the sand. This monster destroyed lots of *Caretta caretta* eggs until Sadaf became aware of it.

Sadaf fought with this creature using his own sword, which was made of moss, and killed Hyegied. After that *Caretta caretta* catastrophe, *Caretta caretta* became a symbol of Samandağ, and Sadaf hid in his cave beneath the sea forever.

Edip ZÜBERİ

Batı Dilleri ve Edebiyatları

Roşt Kerdena Çêu

Dewrê verêni de qê zû ca de alatîrîng hona nêviniyay bi, qe zû ca de çînêbi. Eke bi san, wertê dewu, suku tîng u tari de mandêne. A dem çêunê dewu de kosege/koli eştêne locino, ebe kîla iya zerrê çêyi biyêne roşt. Kîle ke kowte kosegi, zêre biyêne roşti, kîle ke biye senik çê tari de mandêne. Kîle bîbero kî hemu caê çêy roşt nêbiyêne. Hata serranê 1950 roşt kerdena çêu ya kosegewa bi. Ya kî kuras u vezd ra mumi viraştêne ebe a mumiya paçkînewa zêrê çêyi kerdêne roşti.

Sukanê pilu de, çêyê ke hal u waxtê xo rîndu, mumiya mesu ra, mumiya dezgeya çê xo kerdêne roşti. Petrol ra qaz viraştene, seranê 1900 ra tepiya est biye hama qaz sukanê pilu de amêne diyane. Seranê 1950 ra hata 1960 hemu suku de ya kî qezu de ama diyanê hama hemu dewu de hona nêamêne diyane. Mabenê 1950 u 1960 de ca cao ke qaz tey ama diyane, i cau de ebe lamba idariya çêy biyêne roşti.

1960 ra tepiya qaz reşti hemu ca, endi hemu çê de qaz amêne diyane. Çêy ebe lambanê suseyînuna biyêne roşti. Roştê ninu marîfetê cami ra dayna zaf bi, hemu caê oda kerdêne roşti. Hama deştên u wendene ya kî nostene de lamba rê nezdî finetene îcab kerdêne. Tae çêu de, eke meymanê girani bi, çuti lambi vêsnênê. Çêyê ke hal u waxtê xo rîndo, qewi, dukani, werdxani, nêwesxani uçb. ni cawan de lûkizi vêsnênê.

Tırkiya de alatîrîng 1909 ra tepiya ama destî ver, gureniya. Sifte Muğla, Mersin u Estambol de ama diyane. 1950 ra têpiya kîreşiya taê sukanê pilu. 1973 ra têpiya bendê Kebani ke alatîrîng vet, uca ra têpiya reşti sukanê binani kî. Uca ra tepiya reşti qezu, reşti dewe ke suk u qezu ra nezdîyê. 1984 ra têpiya umum dewu rê laê alatîrîngî ancîyay, umum dew reşti alatîrîng. Endi çêy reşti roştiya lambu, cadi, zuzaqî sewi bi roşti. Cêni u cûamerd, domani, pil u qic nae rê zaf sa bi. Dîma televizyonî, dolabê cemedî, mesîka alatîrîngîne kowte çêu. Kara cêniyu biye xîf hama çêu ra meyman, sanîkî, hekati bi teber şî.

Ali EKİCİ
Zaza Dili ve Edebiyatı

BAZI İNSANLAR

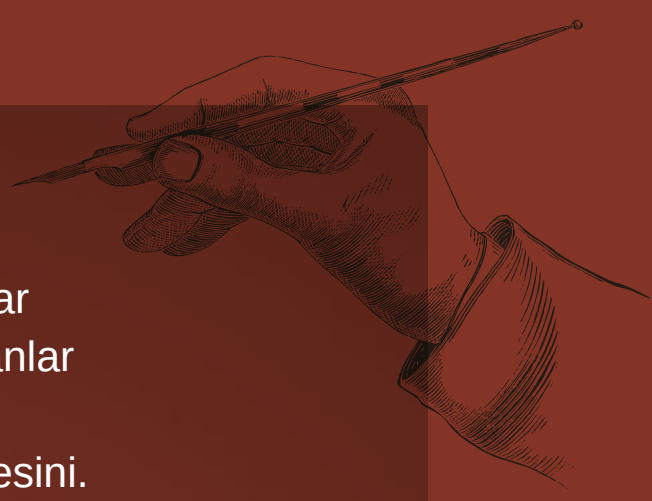
İstediklerini yaptığımızda sever bizi insanlar
İstediklerini yapmadığımızda siler bizi insanlar
Düşünmezler bizim istediğimiz şeyi,
Sadece isterler, kendikilerinin gerçekleşmesini.

Merak ederler, söylerler yaptığımız her şeyi,
Ama bilmek istemezler kalbimizdeki gerçeği
Görmek istediklerini gerçek olarak kabul ederler,
Ama asıl gerçekleri asla görmek istemezler.

Hakkında yalan yanlış şeyler söylerler,
Ve senin de bunlara inanmanı beklerler.
İyilerse onlar, kendilerine iyiler
Kötüyse onlar, başkalarına kötüler

“Şeytan gibi biri” derler arkandan insanlar
Sevmezler artık seni, görmek istemezler içini
Nankörler onlar, parçalarlar kalbini,
Ama umursamazlar verdikleri hisleri

İstediklerini yaptığımızda sever bizi insanlar
İstediklerini yapmadığımızda siler bizi insanlar
Merak ederler, söylerler yaptığımız her şeyi,
Ama bilmek istemezler kalbimizdeki gerçeği.



Almıla ÖZDEMİR
BATI DİLLERİ ve EDEBİYATLARI

KUŞAKLAR ARASI TRAVMA

Bize sadece genlerimiz miras kalmaz. Duygularımız; üzüntümüz, mutluluğumuz, kızgınlığımız da miras kalır. Kuşaklararası travma nesilden nesile aktarılan travma, bir nesilden diğerine yayılan travma anlamına gelmektedir. Bu travmanın illa terör, soykırım gibi toplumsal ya da deprem, yangın gibi doğa olayı olmasına gerek yoktur. Aile içi şiddet, kavga, istismar da kuşaklararası travmaya

sebeep olabilir. Her travma buna yol açmaz ancak ebeveyn-çocuk ilişkisi, yetiştirme tarzı, aile içindeki ilişkiler, kişinin bu olayı çocuğa anlatma tarzı veya olayı çocuğa ne kadar empoze ettiği travmanın



büyükluğunu ve bir sonraki nesle aktarılma ihtimalini o kadar artırır. Evet, tabi ki üzüntülerimiz, travmalarımız, anlattıkça iyileşir. Bizi anlayan/dinleyen kişiler olduğu sürece ayakta durmak daha kolay olur. Özellikle aile fertlerinin bu konuda çok önemli olduğunu düşünüyorum ancak bu anlatımın travmaya dönüşmesi karşı tarafa yaptığımız büyük bir haksızlıktır. Sadece anlattığımız için karşı tarafın bundan etkilenmeyeceğini düşünmek ne kadar doğru? Gördüğümüz/şahit olduğumuz olaylar bile bizde travma bırakmaya yetmez mi? Travmalarımızın travma olarak adlandırılması için illa yıkıcı mı olması gerekir? Aile gibi önemli bir gruplaşmanın biz insanlar için bu kadar hayati olması hem en büyük güven kaynağımızın hem de en derin yaralarımızın çoğu zaman aynı yerden geldiğini gösteriyor.

Kişi kendinden önceki nesilden gelen travmalardan dolayı ilerde kaygı, stres, depresyon gibi psikolojik sıkıntılar yaşayabilir. Güven duygusu zedelenebilir, insanlarla bağ kurma konusunda sıkıntılar yaşayabilir.

Bu da kişinin gündelik yaşamında sıkıntılara, aksamalara neden olur. İnsanlarla olan iletişimde sıkıntılar görülür. Kısacası iş hayatı, gündelik yaşam, aile ortamı gibi pek çok alanda bu travma etkisinin olumsuz yanlarını görebiliriz. O zaman bu durumdan kurtulmak için yapmamız gerekenlerden de konuşalım: Profesyonel destek alınabilir, aile içinde bu konu hakkında konuşulabilir, travmaların gelecek nesillere aktarılmasını engellemek için bilinçli olunabilir, duygusal farkındalık çalışmaları yapılabilir...



Peki bu döngüyü kırmak sanıldığı kadar zor mu? Hırsla bakmayan bir çift göz, gizlenmeyen güler yüz, yadırgamayan bakışlarla oluşturulan bağlarla neslimizi devam ettirmek daha sağlıklı değil mi? Süregelen, önceden öğrenilmiş şeyleri yapmak, her zaman daha kolaydır. Kuşaklararası travma döğüsünü

kırmak zaman alabilir, yorucu olabilir ancak zincirlerimizden kurtulmak aynı zamanda bize miras kalan tepkilerimiz yerine bilinçli seçimlerimizle özgür olmamızı da sağlar.

Nisa GÖNÜLTAŞ
Psikoloji Bölümü

Yapay Zeka ile Terapi



Yapay zeka insan terapistlerinin yerini alabilir mi?

Son yıllarda yapay zeka ,yalnızca iş dünyasını ya da eğlenceyi değil insan zihnini ve psikolojiyi de etkilemeye başladı. Chatbot terapistler, sanal danışmanlar ve

duygusal destek uygulamaları hızla yayılırken bir yapay zeka yazılımının bir insan kadar anlayışlı, empatik ve güvenilir olması akıllarda soru işareti bırakmaktadır. Pandemiyle beraber çevrimiçi terapiler; Replika, Woebot, Wysa gibi yapay zeka destekli uygulamalar milyonlarca kullanıcıya ulaştı. Kullanıcılar bu yapay zekalar sayesinde duygu durumlarını analiz ediyor, rahatlatıcı mesajlar gönderiyor ve bazen de bilişsel davranışçı terapi (BDT) temelli öneriler sunuyor. Yapay zekanın avantajı şurada başlıyor: Her zaman ulaşılabilir olması düşük maliyetli olması “utanmadan”konuşulabilir bir alan sunması dolayısıyla terapiye erişimi olmayan kişiler için daha cazip bir seçenek haline geliyor.

Ancak burada şu kritik soru ortaya çıkıyor: Empati kodlanabilir mi? Psikoterapi demek yalnızca “sorun çözmek” demek değildir. Terapist ile danışan arasında kurulan bir duygusal bağıdır ve bu da iyileşmenin temelidir. Karşılıklı anlayış, ses tonu, beden dili, mimik ve sezgiler bu bağı sağlayan şeylerdir. Evet belki yapay zeka metinleri ve duygusal ifadeleri analiz edebilir. Fakat duyguyu “hissedemez”. Empatiyi simüle edebilir ancak insanın yaşadığı gerçek duygusal rezonansı üretebilir. Bu konuda uzmanlar yapay zekanın yardımcı bir araç olabileceğini fakat insan terapistlerinin yerini tam anlamıyla tutamayacağını savunuyorlar. Zira psikoterapi yalnızca bir bilgi aktarımı değil insan-insana bir etkileşimdir.

Yapay zeka terapilerinde mahremiyet ve etikte önemli tartışma konularındandır. Bir danışanın özel verilerini yapay zeka ile paylaşması “Bu veriler kimde kalıyor?” sorusunu gündeme getiriyor. Danışanın özel verileri terapisti tarafından gizlilik ilkesine göre korunurken bir yapay zekada bu tartışma konusudur. Ayrıca yapay zeka sistemleri hatalı yanıtlar verebilir. Hatta bazı durumlarda duygusal olarak yanlış yönlendirme yapabilir.



İnsan terapistler ,etik kurallara ve süpervizyona taabidir. Oysa yapay zeka yalnızca yazıldığı kadar “etik”tir. Bununla beraber yapay zekanın bir diğer sınavı da empatidir. İnsan terapistlerle danışanlar arasındaki bağ, yalnızca sözcüklerden ibaret değildir. Bir bakış, bir sessizlik, bir “anlaşıldım” hissi... Bunlar terapinin iyileştirici gücünü oluştururlar. Tüm bu sınırlamalara rağmen yapay zeka psikolojik desteğin demokratikleşmesi açısından umut verici bir rol oynuyor. Gelecekte hibrit modeller - yani insan terapist+yapay zeka destekli sistemler -yaygınlaşabilir. Dolayısıyla bu demek değildir “yapay zeka artık terapistlerin yerini aldı” aksine destekleyici bir rol üstlendiğini gösteriyor. Örneğin bir danışan seans dışında kötü hissettiğinde uygulamaya yazabilir; yapay zeka onu rahatlatıcı egzersizlere yönlendirebilir.

Benzer şekilde yapay zeka ön değerlendirme yapabilir, duygusal takibi sürdürebilir ve terapistle veri desteği sunabilir. Ancak “terapi”nin özü, insanın bir başka insana kendini açabilmesi , görülmesi ve anlaşmasıdır. Evet, bir gün duyguları daha iyi anlayan sistemler geliştirilebilir. Ama terapinin özü hala insanın insana uzattığı bir el, bir bakış, bir anlayıştır.

Bu nedenle , teknoloji insanı tamamlayabilir ama yerini alamaz.

Gülperi EKİNCİ
Psikoloji Bölümü

THE DIARY OF A WITCH

Today I saw Penelope. She invited me to drink tea with her. I was shocked when I see her here, in the underworld. I thought she reunited with Odysseus after his long travel to Ithaca. By the way, I forgot to introduce myself to you. I'm Saturn. You have probably never heard of me and my hatred towards Odysseus and the gods . I'm one of the witches who came across Odysseus on his way home.

You may wonder about my story with him and the reason for being in the underworld. I will start by telling the reason for being in the underworld. My real name is Anne Hutchinson. Some historians regard me as the first feminist, but the people and Puritan authorities regarded me as witch because I stood against them and advocated for women's rights. They called me a witch and I run from there before they could burn me. But Zeus gave me a punishment and turned me into a witch. I wandered around world all my life as an ugly old witch until I saw Odysseus and his crew on Circe's island. I had heard about his story, so I came closer to learn more about him. Then I heard that one of his crew members was talking about Circe turning his friends into pigs. Odysseus stood up and said he would rescue them.



I was impressed with his bravery and handsome appearance. Then I turned myself into a little boy and showed him Circe's house. I wondered if he could really rescue them without being deceived by Circe's beauty or not. But I was right he was deceived by her beauty and cheated on his beautiful wife Penelope. Ah! Penelope, beautiful loyal woman , waiting his unfaithful husband's return, weeping every night.

I wanted to punish Odysseus since he didn't deserve Penelope. I turned myself into Telemus and went to Cyclops' cave. I told him, " A man named Odysseus will come and kill you, he is on his way to occupy your island, you should kill them when they arrive , they are hungry now , they will come to your cave." I didn't know odyssey would blind him. Then suddenly something hit my head, it was probably one of the rocks which Cyclops threw at Odysseus.

So I found myself in underworld and came across with beautiful Penelope. I asked her reason to be here, she said her heart could not bear to see Odyssey after all those long years, and it finally gave out there. After hearing that , I hated Odyssey once more.



Hatice SAYYİĞİT
Batı Dilleri ve Edebiyatları



*“One is not born, but
rather becomes a woman.”*

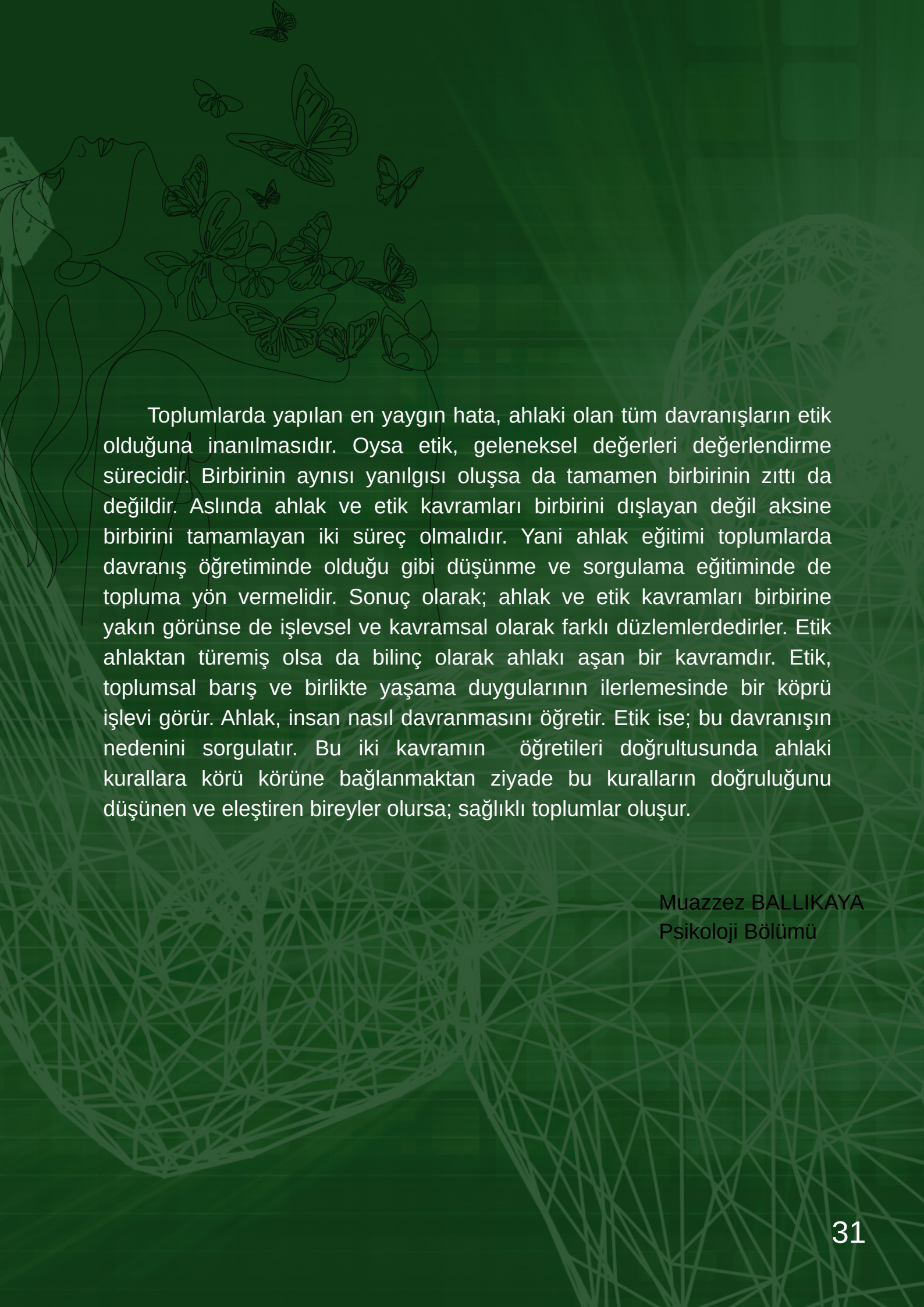
Simone De Beauvoir

Songül YILMAZ
Batı Dilleri ve Edebiyatları

AHLAK VE ETİK KAVRAMSAL AYRIM, YANLIŞ ANLAMALAR VE KÜLTÜREL FARKLILIKLAR

Ahlak ve etik kavramları tarihsel süreçte gerek sosyolojik gerekse psikolojik yönleri ile olsun hemen hemen tüm bilim dallarında kullanılan iki kavramdır. Anlam bakımından birbirine yakın anlamlarda anlaşılabilir da kültürel çeşitlilik bağlamında ortaya bazı farklar, yanlış manalar çıkmaktadır.

İnsan davranışlarına yön veren en temel normatif sistemlerden olan ahlak ve etik kavramlarına baktığımızda, aslında birbirlerinden farklı anlamlara gelir. Ahlak, bireylerin içinde yaşamış olduğu toplum tarafından uyulması beklenen davranış normlarıdır. Etik ise; bu normları sorgular, değerlendirir ve bu doğrultuda gerekçelendirir. Yani ahlak, içinde bulunulan toplumun dini öğretiler aracılığıyla toplumda var olan gelenekler çerçevesinde sahiplenilip yaşanır. Etik, toplumun kabul ettiği bu değerler üzerine düşünerek, doğruluğunu sorgular. Hal böyle olunca da bu değerler ile etik arasında tam bir uyum olmaz. Ahlak ve etiğin kültürel ve psikolojik yönlerini ele aldığımızda; her toplum kendi tarihsel, dinsel ve ekonomik yapısına göre farklı ahlak anlayışını oluşturmuştur. Bireyci kültürlerde daha çok özerklik ve özgürlük düşüncesi ön plana çıkarken, toplulukçu kültürlerde ise toplumsal uyum ve dayanışma ahlakın temelini oluşturur. Psikolojik açıdan toplumun ahlaki yasaları bireyde vicdan ve empati süzgecinden geçirilerek içselleştirilir. Buradan hareketle, kültürel farklılıklara rağmen evrensel bir ahlak arayışı olabilir mi? Diye düşünmek gerek. Her toplum kendi ahlak sistemini oluştururken mensup olduğu, inandığı din ve değerler doğrultusunda oluşturduğuna daha önce değinmiştik. Ancak modern toplumlarda birden fazla inanç-değerlerin ve seküler düşüncenin bir arada yaşadığı için evrensel bir etik ihtiyacı ortaya çıkar.



Toplumlarda yapılan en yaygın hata, ahlaki olan tüm davranışların etik olduğuna inanılmasıdır. Oysa etik, geleneksel değerleri değerlendirme sürecidir. Birbirinin aynısı yanılığı oluşsa da tamamen birbirinin zıttı da değildir. Aslında ahlak ve etik kavramları birbirini dışlayan değil aksine birbirini tamamlayan iki süreç olmalıdır. Yani ahlak eğitimi toplumlarda davranış öğretiminde olduğu gibi düşünme ve sorgulama eğitiminde de topluma yön vermelidir. Sonuç olarak; ahlak ve etik kavramları birbirine yakın görünse de işlevsel ve kavramsal olarak farklı düzlemlerdedirler. Etik ahlaktan türemiş olsa da bilinç olarak ahlaki aşan bir kavramdır. Etik, toplumsal barış ve birlikte yaşama duygularının ilerlemesinde bir köprü işlevi görür. Ahlak, insan nasıl davranmasını öğretir. Etik ise; bu davranışın nedenini sorgular. Bu iki kavramın öğretileri doğrultusunda ahlaki kurallara körü körüne bağlanmaktan ziyade bu kuralların doğruluğunu düşünen ve eleştiren bireyler olursa; sağlıklı toplumlar oluşur.

Muazzez BALLIKAYA
Psikoloji Bölümü

Ez Zano

Ez zano
Yew rocı,
Serdê zımistani dı
Tı yew ca ra veciyena yena

Poro sıpi,
Vengê to zi biyo al
ım ıkiya, zeri manena sal
Beno kı yewna wesar dı mende hêviya to
Wa bıbo kam bêqusiro kı!
Bêvengiya riyê to dı, rayêr ke ıkiya
Destanê to ra zi boyay hezar seran yena
Derziya, deco kı ıyayıê dıma dıriya

Ez zano
Yew rocı tı veciyena
Barê hezar seran erzena kuftanê xo ser
yena

Heta kı nêaviliyay ko dı vılıki
Heta kı detan dı nêabıyi kolbıziki
Boyay vılıke yena mergi mı ra
Bêveng mendi bı zerey mı dı perperiki

Ez zano
Yew rocı deyıray ma vaciyena
Tı zi barê xo kırışena yena

Ayam ra boyay vılıkan yena
Poê mı dı
Boyay ımanê to, xo ri ca virazena
Lewanê to dı zi dinya bêveng manena
U emê Muziri dı ımanê xo esterena
Miyanê vılıkanê wesari dı

Heta kı ez nêvacı ro
Tı xeyr ameya aristanê mı
Bızanı kı ez nêmireno

Nusret KARUL
Zaza Dili ve Edebiyatı

Dear Ralph,

In these lines, I will tell you what is happening on the island as an observer. Maybe this letter can help you understand your rights and mistakes. Remember, Ralph, I am not writing this letter just to criticize you, but also because I see you as a successful person. First of all, I want to tell you this: the maturity you showed when you were elected leader was truly admirable. You reacted like an adult, not a child. You tried to bring order, discipline, and authority to the island, just like adult leaders. For example, using the shell to create a speech pattern, caring for shelters, and trying to keep the fire burning constantly, keeping people together. These are things that a truly intelligent leader would think about, and you did them all. These were very logical and correct decisions for the safety and salvation of you and your friends. I congratulate you. You always advocated for order, cooperation, and logic. These were not easy things. Especially when doing these, you should not forget that you are a child. But, Ralph, unfortunately, you are lacking in some issues. I need to explain these to you objectively. Ralph, you felt lonely most of the time, maybe because the biggest burden on the island was on your shoulders. Even though you were the children's leader, you did not take their fears seriously. Jack's influence would not grow. As a leader, you should have listened to them. As Jack gained power, you became more cruel and harsh to the children. Instead, you should have been more warm and friendly, so the children would stay with you and defend you against Jack. Despite these mistakes, you were still a good leader, Ralph. I wish things had turned out differently. I wish you had managed to govern the island with kindness... But Ralph still tried to be a beacon of hope amidst all the darkness. I congratulate you for that.

Sincerely,

Dilan ÇİÇEK

Batı Dilleri ve Edebiyatları

DOĞA İNSANIN İNORGANİK BEDENİDİR

“Doğa insanın inorganik bedenidir”

Karl Marx'ın bu sözü 160 yıl önce 1844 *El Yazmaları* kitabında yer almakta ve hâlâ geçerliliğini korumaya devam ediyor. İnsan ile doğa arasındaki ilişki ilk başta hayatta kalma ve ondan daha güçlü olan doğadan korunmaydı. Bu ilişkiyi önce tarım, sonra sanayi, ardından kapitalizm kökten değiştirerek doğayla barışık yaşamak yerine doğayı fethedilecek, sömürülecek, yağmalanacak bir düşman haline getirdi. İnsan doğanın efendisi olduğunu sandı; doğa ise yavaş yavaş intikam senaryosunu devreye sokuyordu. Peki biz bu senaryoda hangi rolü üstleneceğiz ya da bize yazılan rolde nasıl bir yer alacağız? Bu soruya hâlâ yanıt bulmakta zorlanıyoruz.

Doğa insan eliyle yazılmış bir kaderi yaşıyor. İnsanın doğa ile olan ilişkisi ilk zamanlar sadece doğadan korunmak ve yararlanmak üzerineyken, zamanla gelişen toplumsal sistemlerle beraber doğayla barışık yaşama argümanı yerini doğa ile savaşma ve doğayı sömürme üzerine kurulu bir düzene bıraktı. İnsan doğanın sadece bir parçasıdır. Ancak bugün bu ilişki kendisini doğanın hükümdarı gören insanın, doğayı hunharca tüketmesine dönüşmüş durumda. Ekosistem bu girdap içinde kendisine yabancılaştırılmakta. Doğa insanın ihtiyaçları ve arzuları doğrultusunda insan merkezli bir saldırının hedefi hâline gelmiş durumda. Kapitalizmin insan merkezli doğa yaratma yanılsaması toplumlara sistemli aşılanıyor. Özellikle 1970'lerden itibaren ekosistem derin bir çöküş sürecine girdi. 1990'ların sonunda ve 2000'lerin başında sıkça duyduğumuz “Dünya can çekişiyor”, “Karadelik büyüyor”, “Buzullar eriyor”, “Birçok canlının nesli tükendi veya tükenmek üzere” gibi kamu spotlarıyla kapitalizm, aklımızı manipüle etmeyi sürdürdü. TEMA'yla ağaç diker, hatıra ormanları kurarken öte yandan milyonlarca ağacı keser, yakar ve ormanlık alanları ranta açar. Yaban hayatına üç beş sembolik yaban hayvanı salar, sonra “hayvanat bahçelerini güzelleştiriyoruz” der; ardından beş yıldızlı otellerin reklamları gelir. Artık kamu spotu yerine sitelerimiz de bulunan beş on ağaçla avutulur oluruz..

Oysa Karadeniz’de fındık bahçesine sarılarak ağaçlarını koruyan ninenin, zeytinliklerine gözyaşı döken üreticinin merasının madene açılmasına izin vermeyen köylünün, mahallesindeki parkın AVM’ye çevrilmesine karşı çıkan çocuğun sesi kapitalizmin hedefi olur. Rivayet o ya kapitalizm tüm bunları “bizlerin iyi yaşaması için” yapmaktadır. Perdenin arkasında ise, sermayenin genişletilmesi ve güçlendirilmesi yatıyor. Kapitalizmin doğa ile savaşı insan merkezli görünse de esasında sömürünün derinleştirilmiş hali olarak karşımıza çıkıyor.

Dünya Doğa Koruma Vakfı (WWF) verilerine göre insan odaklı kapitalizm yüzünden yaban hayatı popülasyonu %69 azalmış durumda. Sinemalarda izlediğimiz Tarzan filmlerindeki hayvan çeşitliliği ya da Amazon ormanlarının büyüklüğü görüntüleri artık gerçeği yansıtmıyor. Amazon ormanlarının %20’si yok oldu. WWF 2024 raporunda, 12.000 km² Amazon ormanının yandığı ya da yakıldığı ifade ediliyor. Bu durum iklim kriziyle birlikte ele alındığında ekosistemin %47 oranında tahrip olduğunu gösteriyor. Hava kirliliği yaban hayatını %73 azaltmış durumda. Ev içi kirlilik diye adlandırılan odun, kömür ve fosil yakıt kullanımı 4,5 milyon erken ölüme yol açıyor. Bu veriler ilk bakışta sıkıcı gelebilir; ancak kapitalizmin nasıl bir odakla hareket ettiğini gösteren önemli göstergelerdir. Verileri çoğaltmak mümkündür. Plastik atıklar, kirlenen denizler, dereler, okyanuslar, madenlerle yok edilen tarım alanları, bitirilen hayvancılık, kullanılan kimyasallar zincirini arttırmak mümkün; fakat bu yazının amacı verilerin kendisini betimlemek değil. Kapitalizm hâlâ “umut” aşılama devam ediyor. Oysa biz kapitalizmin umut vaatlerinden ziyade insanın doğayla barış içinde yaşama olanağının olduğunu bilerek yaşamak zorundayız. “Bir fidan bin umut” sloganı artık kapitalizmin sömürsünü gizlemeye yetmiyor. Kapitalizmin doğaya kestiği fatura her geçen gün büyüyor ve kapımızda büyük bir krizin yaşanmasına neden oluyor. Bu kriz her geçen gün yaşam alanlarımızı daha da yaşanılmaz hale getiriyor.

Kapitalizmin doğayla kurduğu başka bir oyun daha var: Yenilenebilir enerji üzerinden doğa savunusu. Yenilenebilir enerji kaynaklarıyla “yumuşatılmış” doğa sömürüsü bugün popüler bir alan hâline geldi. Yaban hayatı daraldıkça insan alanlarına doğru kayıyor. Kapitalizm ise bunu “doğayla iç içe yaşama olanağı” olarak pazarlıyor: ayıyı besleme videoları, tilkiyi evcilleştirme görüntüleri, tarım alanlarında dolaşan jaguarlar, şehir merkezine inen domuzlar... Hayvanı doğasından koparan kapitalizm, bunu bizim “hayvanseverlik” duygularımıza tercüman olarak sunuyor. Oysa kimse sormuyor: Neden ayıyı besleme çabasındayız? Neden tilkiyi, kuşu, keçiyi evcilleştiriyoruz? Neden yunusları küçük havuzlarda gösteri malzemesi yapıyoruz? Plastik atıklarla doğaya verdiğimiz zararı kapitalizm yeniden kazanca çevirmeyi başardı. Temizlik şirketleri yarattıkları tahribatı “Denizlerimize nefes aldırıyoruz” sloganlarıyla örtmeye çalışıyor. Artan balık ölümlerini, zehirlenen su kaynaklarını, göç etmek zorunda kalan kuşları, çöplüğe dönüşen su havzalarını bize unutturmak istiyorlar. Kapitalizmin yenilenebilirlik iddiası yine doğa talanı üzerine kurulu. Petrol ve plastik şirketlerinin boğazları temizleyen kapakları, yakılan ve imara açılan ormanları gizlemek için kullanılıyor. WWF, 1950’lerde okyanuslarda biriken 2 milyon ton plastik atığın bugün 460 milyon tona ulaştığını söylüyor ama bu sorunun nedenini bize sordurmuyorlar.

Her geçen gün kaybedilen Amazon ormanlarının tahribatı nelere yol açıyor, görelim:

- 2 milyon ton karbon salınımı demek, halk sağlığı sorunlarının artması demektir. Artan sağlık sorunları ilaç sanayisinin büyümesi anlamına gelir.
- Küresel emisyonun %5’i, 1,5 derece ısınma eşiğinin aşılması ve Grönland buz tabakasının hızla erimesi demektir.
- Deniz seviyesinin 7 metre yükselmesi demektir.

Peki “her şey insan için” diyen kapitalizmin doğayla birlikte bize de yaşattığı bu savaşı nasıl durduracağız? Bu savaşın kazananı kim olacak? Cevap basittir: Kapitalizm kazanacak, insan kaybedecek. Kapitalizm “her şey insan için” dediği için biz hem zafer sarhoşluğunu hem yenilginin acısını aynı anda yaşayacağız. Kapitalizmin umurunda değildir deniz seviyesinin yükselmesi; çözümü hazırdır: denizleri molozla doldurup yeni kar alanları açmak ve denize sıfır yapılar inşa etmek. Her şey bir kar merkezidir artık ve doğa, bu kar merkezinin ana rahmi kadar değerlidir. Dünya ekosistemi çöküş içinde. Ve biz bu çöküşü Mars’ta hayat var mı yok mu tartışmalarıyla, dört gidiş dört geliş otobanlarla yavaşlatmaya çalışıyoruz; aslında yeni pazar alanları yaratılıyor. Kum saatinde kalan son kumlar yalnızca bir işaret değil; aynı zamanda önlem almamız için bir uyarı. Doğa bize haykırıyor: “Benimle savaşma, benimle yaşa ve benimle barış”. Doğa adeta dile gelip şöyle diyor: “Benim efendim sen değilsin, ben de senin kölen değilim”.

Son sözü bu konuda Karl Marx’ın sözleriyle bitirelim:

Marx *Kapital*’in 3. cildinde şöyle der: Tüm bir toplum bir ulus ya da aynı anda var olan tüm toplumlar bir araya gelse bile yeryüzünün sahibi değildir onlar yalnızca onun geçici sahipleri ve yararlanıcılarıdır.

Kapital’in 1. cildinde ise; “İnsan ile doğa arasında ki metobolik ilişkide çatlak yaratmak kapitalizmin tarihsel görevidir” der. Friedrich Engels ise “*Anti-Dühring*’te” “Özgürlük doğa yasalarının anlaşılması ve onlara uygun hareket edilmesidir” ifadesini kullanır.

Çözüm nedir peki? Kum saatinin son kumları akıyor usulca ve sessizce büyüyen bir çığlıkla. Çığlık içinde bir seçenek bulmamız lazım: Ya laboratuvarı yıkacağız, doğayla özgürleşme eylemini yükselteceğiz, ya da organlarımız yani yaşam alanlarımız birer birer satılacak. Seçim, “Her şey insan için mi?” yoksa “Her şey doğanın tüm canlı cansız bütün parçaları için mi?” sorularının gizeminde saklıdır.

Hıdır YILDIZ
Sosyoloji Bölümü



İlknur BAYRAM
Batı Dilleri ve Edebiyatları

Dear Jack,

This letter is for you to show you the importance of a human's inner innocence, which is something deeper than fear and anger. It is about the soul of humanity. Dear Jack, you must be sure that inside every person there is goodness. Sometimes anger is so strong that it can make us blind. I know every kind of human being wants to be loved. Maybe your anger depends upon your not being loved before. Don't worry, all kinds of people have their fears in life, like you, but the significant thing is to choose the correct way even in fear. Your friends cannot be enemies to you because they are children who have innocence like you. I think you have time to make some changes in your life, even in your soul. While making changes, do not worry what will come next. If you need any help in finding a new, fresh soul, I am always here to help you. Do not forget, no matter what kind of person you are, you are deserve to be loved, and you will recover.

I am here for you.

Almıla ÖZDEMİR
Batı Dilleri ve Edebiyatları

TESADÜF MÜ BİLİNÇALTININ FISILTISI MI? JUNG VE EŞZAMANLILIK

Hayat bazen öyle oyunlar oynar ki, bunlar karşısında şaşırmamak elde değil. İnsan bazı anlar yaşar... Rüyasında gördüğü imgeyi ertesi gün görmesi, uzun zamandır aklında olan arkadaşının tesadüfen karşısına çıkması, ya da unuttuğun bir şarkının sanki ihtiyacın varmış gibi radyoda çalması... Sizce bunlar ufak tesadüfler mi yoksa bilimin ve psikolojinin tam olarak açıklayamadığı durumlar mı? İşte burada devreye giren durum Jungcu bakış açısıyla eşzamanlılık kavramı olabilir mi? Carl Gustav Jung, analitik psikoloji kuramını geliştirirken hem kendi deneyimlerinden hem de hastalarının yaşantılarından yola çıkarak bilinçdışı unsurları incelemiştir. Bu süreçte, bilinç ile bilinçdışı arasındaki ilişkinin yalnızca nedensellik ilkesiyle açıklanamayacak kadar karmaşık ve çok katmanlı olduğunu öne sürmüştür (Jung, 2004). Jung, 1930'lu çeşitli yazışmalar Yürütmüş hem de makaleler kaleme almıştır. Fizikçi Wolfgang Pauli ise kişisel yaşamında zor bir dönemden geçerken Jung'dan psikolojik destek almış, bu süreçte onun gördüğü birçok rüya kaydedilmiş ve analiz edilmiştir. Jung ve Pauli, bu analizlerin ardından, insanın dünyayı algılama biçiminde neden-sonuç ilkesinin kimi durumlarda yetersiz kaldığını tartışmışlardır.

Her ne kadar farklı disiplinlerden gelseler de yayımladıkları makalelerde hem ortak bir düşünsel kesişim noktası yakalamışlar hem de kendi alanlarına özgü farklı bakış açılarını korumuşlardır (Marzocca, 2015). Eşzamanlılık kavramı fizikteki garip olaylardan daha garip değildir ancak bizler her şeyin bir nedeni vardır düşüncesini o kadar benimsemişiz ki, farklı bir şekilde düşünmek aklımıza gelmez.

Bu nedenle karşımıza anlamlı ama nedensiz bir olay çıktığında bunu biz yarattık ya da bir nedeni olduğu düşüncesine kapılırız oysa Jung'a göre bazı olaylar nedensiz bir şekilde de oluşabilir, sanki evrende olan belirli bir kalıp zaman zaman kendini tekrarlıyormuş gibi (Jung,2004). Ancak nedeni bilinmeyen bir durum karşısında nedensiz diyebilmemiz için dikkatli olmamızı söyleyen Jung bu tür olayların ancak nedeni bilinmediğinde durumlarda düşünülmesi gerektiğini söyler (Jung,2004). Eşzamanlılık kitabında bir hastasıyla ilgili bir anekdot düşen Jung bu hastasının rasyonel düşünceye sıkı sıkıya bağlılığını her şeyi rasyonaliteyle açıklamaya çalıştığını ve hastanın mantık duvarlarını bir türlü aşamadığını ancak bir gün kadın rüyasında kendisine altın bir bok böceği verdiğini anlatırken pencereden aynı renkte bir böcek çarpar. Jung böceği yakalayıp Hastaya “işte senin bokböceğin” diyerek uzatır. Bu beklenmedik olay, kadının katı akılcılığında bir kırılma yaratır ve tedavi süreci ancak o andan sonra ilerlemeye başlar. Jung'a göre bu olay, eşzamanlılığın —yani anlamlı bir tesadüfün— insanın iç dünyasıyla dış gerçeklik arasındaki gizli bağı nasıl açığa çıkarabildiğinin çarpıcı bir örneğidir (Jung,2004). Jung'a göre eşzamanlılık olayları üç grupta toplanır; ilki daha çok kişinin iç dünyasında yaşadığı duygu, düşünce, rüya gibi olaylar ile dışarıda olan bir olayın birbiriyle anlamlı olarak örtüşmesidir. İkincisi kişinin içsel durumu ile kişiye yakın olamayan uzakta olan ile anlamlılık taşımasıdır. Son olarak ise kişinin içsel bir sezgi veya rüya aracılığıyla gelecekte olan bir olayı hissetmesidir. Tüm bu olguları Sinkronisite (eşzamanlılık) diye adlandırdığını, bu aynı anda olan ile karıştırılmaması gerektiğini özellikle vurgulamıştır (Jung, 2004).

Aslında Jung günlük hayatta fiziğin açıklayamadığı durumlara karşı geliştirmiş olduğu bir kavram diyebiliriz. Pauli ve Jung fiziği bu konuda eleştirip psikoloji ve fiziği birleştirmiştir (Marzocca, 2015). İnsanlığın bilinçdışı unsurlarının evrenle senkronize olması olarak da yorumlanabilir. Çünkü Jung bilinçdışını sadece bireyin deneyimsel durumların oluşturduğunu değil kolektif bir hafızamızın olduğunu savunur. Kolektif bilinçdışı geçmişten günümüze gelmiş olan tüm imgeleri (arketipsel öğeler) içerir, arketipler insanlığın ortak hafızasıdır. Böylelikle arketipler sadece içsel psikomatik deneyim sürecini değil, eşzamanlılık ile dış deneyimde olan anlamlılığın taşıyıcısı olabilir. Bu süreç içsel ve dış dünya arasındaki durumu belirginleştirebilir ve anlam arayışını psikolojik deneyim ile birleştirilmiş bir bütün haline getirebilir. Böylelikle Jung'un bahsettiği bireyleşme süreci için önem arz edebilir.

Birey yaşamında sadece eşzamanlılık ilkesine dair mi tesadüfler yaşar başka tesadüfi sandığı olaylar yaşayamaz mıyız? Örneğin birey “Neden sürekli aynı birkaç özelliğe sahip kişilerle karşılaşıyorum?” diye kendine sormamış mıdır? Ya da romantik ilişkilerimizde benzer özelliklere sahip kişilerle tekrar tekrar karşılaşmamız gerçekten rastlantı mıdır? Jungcu bakış açısıyla bu durum, karanlıkta kalan tarafımızın — yani gölgemizin — başkalarına yansması ve bilinçdışı imgelerimizin dış dünyada görünür hâle gelmesi olarak yorumlanabilir. Böylece tesadüfler, yalnızca rastlantı olmaktan çıkar; anlam arayışımızın ve psikolojik gelişimimizin bir parçası hâline gelir, içsel dünyamız ile dış gerçeklik arasında görünmez bir köprü kurar. Yansıtma bireyin sahip olduğu, kendine yakıştıramadığı içsel duyguyu sanki başkasına aitmiş gibi göstermesi denilebilir. Bu süreç Jung’un gözüyle bakıldığında gölgede yani bastırdığımız veya kişinin bilinç düzeyinde olan ve farkında olmadığı taraflarını sanki kendine ait değil de bir başkasına aitmiş gibi görmesidir. Birey etrafındaki kişileri sürekli aynı özelliklerle itham ediyorsa bu özellik aslında onun gölgesinde kalmış fakat farkına varmadığı özelliklerinden biri olabilir (Jung, 2024). Örneğin kişi, ‘Neden sürekli bencil insanlarla karşılaşıyorum?’ diye sorduğunda ve bu durumu yalnızca bir tesadüf olarak görüp hayatına devam ederse, sorun hep gölgede kalmaya devam edebilir. Romantik ilişki deneyimlerimizde buna benzer şekilde şekillenebiliyor. Analitik (Jungcu yaklaşım) psikolojiye göre bireyler bilinçdışında karşı cins arketiplerini taşır, kişinin hem kendi deneyimleriyle hem de kolektif hafızadan gelen karşı cins figürünün taşıyıcısı vardır, Jung bunlara anima ve animus der (Fordam,2023). Kadının bilinçaltındaki erkeksi tarafına animus, erkeğinkine ise anima demektedir. Anima ve animus, bireylerin kendi içsel cinsiyet dengelerini anlamalarına ve bu dengeyi sağlıklı bir şekilde yönetmelerine yardımcı olabileceğinden bahseden Jung, iç ve dış dünyadan bahsederek anima animusu anlamlandırmaya çalışır (Jung, 2024). Dış dünya bireyin etrafında olan biten iç dünya ise, bireyin duygu, düşünce gibi birçok faktörü içinde barındırdığından bahsedebiliriz. Dış dünyayla baş etmek ne kadar zor ise iç dünyamızı dengelemek bir o kadar zor bir durumdur. Modern toplumun beraberinde getirdiği durumları düşünerek bireyin dış dünyayla iç dünyasından daha fazla ilgilendiğini görmekteyiz.

Bu da bireyin kendi, duygularını anlamlandırmada zorluklara sebep olmaktadır. Jung “İki kişiliğin karşılaşması, iki kimyasal Maddenin teması gibidir; bir tepki olursa her ikisi de dönüşür” (Jung, 2005) diyerek aslında bireyin partneriyle olan ilişkisini birebirlerinin bilinçaltındaki karşı tip arketipleri yansıtarak kişinin bilinçaltında kalan karşı tip imagosunu tanımaya başlayabilir eğer bu süreç sağlıklı ve güçleştirici tarafı beslenirse her iki taraf içinde olumlu bir dönüşüm sağlanabilir (Jung,2024). Yaşamda tesadüfi dediğimiz olaylar, karşımıza çıkan insanlar veya denk gelişler, tüm bunlar bireyin dış evren ile iç evrenin kesişimi diyebileceğimiz durumlardır. Birey anlam arayışında iç dünyasında neler olup bittiğini tam olarak anlayamaz ya da bastırmaya çalışır gibi görünür ancak tüm bizim dışımızda gelişen gibi görünen durumlar aslında iç dünyamızla olan bağlantımızı göstermektedir. Aslında bilinçdışımızın dış gerçeklikle kurduğu gizli bir iletişim biçimidir. Bu bakış açısı, psikolojiyi yalnızca zihinsel süreçleri inceleyen bir alan olmaktan çıkarır; insanın varoluşuna, anlam arayışına ve ruhsal bütünlüğüne uzanan bir yol hâline getirir. Çünkü insan, yalnızca neden-sonuç zincirinin pasif bir parçası değildir — bazen evrenle ortak Bir ritimde, aynı anda titreşen bir bilinç halindedir.

Kaynakça

- Fordham, F. (2023). *Jung Psikolojisinin Ana Hatları*. (A. Yalçiner, Çev.) İstanbul: Say Yayınları.
- Jung, C. G. (2004). *Eşzamanlılık: Nedensellik Dışı Bağlayıcı Bir İlke*. (L. Özşar, Çev.) İstanbul: Biblos Yayınları.
- Jung, C. G. (2005). *Modern Man in Search of a Soul*. (C. F. W.S Dell, Çev.) Britain: Routledge is an imprint of the Taylor & Francis Group.
- Jung, C. G. (2024). *Feminen, Dişiliğin Farklı Yüzleri*. (T. V. Soylu, Çev.) İstanbul: Pinhan Yayıncılık.
- Marzocca, F. (30 Temmuz 2015). *Synchronicity: the encounter between the Psychoanalyst Jung and the physicist Pauli*.

Babamın Sesi

Kafamda dünden kalma hüzünler
Bir bir dökülüyor
Kararmış, bakir tenli sokaklara
Nehir olup akıyor bedenim.
Ve kulağımda babamın sesi:
“Simdi yaslan zamana.”
Bense bırakmak isterken bedenimi,
“Toparlan,” diyor:
Duymalıyım babamı.
Lakin....
Lâkin sessizlikten doğan bir çocuk sesi
Yankılanıyor gözyaşlarımda.
Yağmamalıyım,
Kaçmamalıyım dağlara, ormanlara.
Topraktan kurmalıyım
İmparatorluğumu.
Önce öldürmeli,
Sonra bir bir diriltmeliyim
Ela gözlü çocukları.

Gülcan DOĞANDEMİR
Psikoloji Bölümü

ÖĞRETİLMİŞ/ÖĞRENİLMİŞ NORMALLER

Bu metni yazmamın sebebi, kafanızın içindeki soru sorma eyleminin üzerindeki tozları almak ve içinizdeki merak duygusunu yeniden canlandırmak. Öncelikle genel düşünsel hattı şu sorular üzerinden kurmak istiyorum: “Normal” dediğimiz şey neye göre belirlenir? Günümüzde, hayatımızın her alanında olan “normal” ve “anormal” ayrımı neye göre yapılıyor? Hiç kendinize bu gibi sorular sordunuz mu? Acaba ben neden sürekli bir şeyleri “normal/anormal” olarak ayırıyorum. Hatta, sadece olayları değil insanları bile “normal/anormal” olarak ayırıyorum dediniz mi? Bireyleri normal veya anormal olarak ayırdığımız özellikler nelerdir veya böyle özellikler var mıdır?

Bu metni okuduktan sonra bu gibi soruların cevaplarını aramak istersiniz umarım. Günlük hayatta normal; alışlagelmiş, olması beklenen sıradan olayları ifade etmek için kullanılsa da her insanın ve toplumun kendilerine göre “normalleri” vardır. Normaller, kişinin bulunduğu dönem, yaşadığı toplum, benimsediği kültür, dini görüş, inanç ve ideoloji gibi birçok etken etrafında şekillenebilir. Normal insanlar fizyolojik ihtiyaçları olan, sosyal bir çevreye sahip, cinsel arzuları bulunan canlılardır. Peki, o zaman neden insanlar arasında normal arayışı var? Mesela bir şarkıcı, bir öğretmen, aktör veya aktris, bir kişi tarafından değil de birden fazla kişi tarafından tanınan insanlar neden normal değilmiş gibi kabul edilir? Çünkü bireysel deneyimler yani aile yapısı, okul, eğitim, arkadaş ortamları hatta sosyal medya gibi yaygın dijital ortamlar bizim normal olarak adlandırdığımız şeyleri etkileyebilir hatta şekillendirebilir. Bu yüzden normal olarak gördüğümüz şeyler, aslında normal değildir; size “öyle olmalı” denilerek enjekte edilmiş görüş ve düşüncelerdir.

Bu enjekte edilen düşünceler, az önce bahsettiğim din, kültür, politika ve aile gibi kurumlar tarafından sizin üzerinizde etki kurarak, görüşlerinizi mistifike edilerek öğretilmiş, sizin kendi eylem ve düşünceleriniz dışında edindiğiniz şeylerdir. Çünkü normal anlayışı tarihsel, coğrafi, kültürel, sosyal, dini, ekonomik, eğitimsel, bireysel, toplumsal, siyasi faktörlerin etkileşimi ile şekillenir. Az önce bahsettiğimiz normal olmayan insanlar normal değillerse ne olabilirler? Bu soruyu kendinize sormanızı istiyorum. Bahsettiğimiz farklılıklardan doğan normal bir anlayışa, görüşe veya düşünceye sahip misiniz, olabilir misiniz? Biraz kendinizi sorgulamaya teşvik etmek istiyorum. Dolayısıyla, öğretilmiş davranış ve düşüncelerin sonucu olarak bir olaya ya da insana normal demeden önce ideolojilerinizi bir kenara bırakıp değerlendirme yapmanızı öneririm. Çünkü içinde bulunduğumuz durum, çoğu zaman irademiz dışında öğrendiğimiz şeylerden oluşur. Kendinizi tanımaya çalışın; asıl benliğiniz kafanızın içinde ve oraya sadece siz ulaşabilirsiniz diyerek metnimi burada tamamlamak istiyorum. Amacım kendinizi sorgulamanız, öğretilmiş zincirlerden kopmanız ve rasyonel düşünmeniz için küçük bir kapı aralamaktır.

Neslihan YAPICI
Sosyoloji Bölümü

SEFER TASI

Naçizane bedenimin,
Gücü yok baz şeyleri konuşmaya,
Yeterince yeltenmiş ruhum,
Kendini kayalık dalgalara vurmaya...
Hiçbir çiçekli sokak
Verilen konaklı sözlerin
Yeri yok yüreğimdeki kerpici soğutmaya.
ilk adımı attım ve yürüdüm...
Yürüdüm,
Nereye varacağımı bilmediğim bütün
yolculuklarında adına
Kalben elime aldığım,
Yırtık bir sayfanın edasıyla.
Mavi mürekkebim var
Sadece şu hayatta...
Şimdi ne sen sor bana güneşin batışını
Ne de ben yerlere yıldızlı halılar sereyim.
Kof taslı seferin dönüşünde,
Her zerremi topraktan verdim
Ayağımla ölçtüm yolu,
Rüzgarda eğilen boşlukları izledim,
Haykırdım! Hunharca kırılan ufkun önünde,
Biraz başaklar sustu
Biraz da ben eksildim.

Fatma Nur KARAOĞLU
Psikoloji Bölümü

PASİF DİRENİŞİN HİKAYESİ: KATİP BARTLEBY

Anlam arayışı bir insana en fazla ne yaptırabilir? Hayata yüklenen anlam arayışımız, bizi her şeyin bittiğini sandığımız o noktaya, aslında hiçbir anlamın olmadığı gerçeğine götürürse kırılğan ve hassas olan bir kalp, direnişini nasıl sergiler? Herman Melville'in *Bartleby, the Scrivener* (1853) adlı hikayesi tam olarak bunları gözler önüne sermekte.

Hikaye, New York'ta Wall Street'te yaşayan 60 yaşında ve bürosunda 3 çalışanı ile iş hayatını sürdürmekte olan avukatın bakış açısı ile anlatılmaktadır. Belgeleri elle kopyalamaları için Hindi (Turkey) ve Kısaç (Nippers) adında iki kişi çalıştırmaktadır. Bir de stajyer bir hukuk öğrencisi Zencefil (Ginger Nut) getir götür işleri yapmaktadır. Bu takma isimler çalışanlar arasında birbirlerine verilmiştir. Hindi sabah sakin öğlen çok kızgın bir insana dönüşürken, Kısaç ise tam tersi olarak sabah sinirli öğlen sakin bir insana dönüşür. İşlerin böyle yürüyemeyeceğini anlayan avukat, işe yeni bir katip almak ister. Sakin ve kendi halinde olan Bartleby'i işe alır Başlarda her şey çok güzel ilerlemektedir. Bartleby gayet titiz, çalışkan ve kendi halinde bir insandır. Verilen her işi kusursuzca yapar, her işin üstesinden gelir. "Belgelerimle tıka basa doydu sanki. Sindirim için bir duraklama yoktu." (Melville 11). Bartleby'nin başlardaki verimli ama mekanik çalışmasını tanımlar. İnsan emeğinin mekanikliği ve ruhsuzluğu şimdiden eleştirilmeye başlanmıştır. Bu yüzden hikâyenin geçtiği yer olan Wall Street'teki hukuk ofisi, sıradan bir iş yeri değil; bireyin yalnızlaştığı ve hatta mekanikleştiği bir labirent olarak betimlenir.

Bir gün katipten bir belgenin kopyalanması istendiğinde Bartleby, okuyucular ve anlatıcı olan avukat için dönüm noktası kabul edilen o meşhur cümleyi kurar: "Yapmamayı tercih ederim" (Melville 12). Bu cevap pasif bir direnişin ilk göstergesidir. Şiddetli veya aktif bir direnişten ziyade Bartleby, pasif, kibar ve kararlı bir direnişin ilk adımını bu sözler ile atmıştır. Psikolojik yıkımını ilk kez bu sözlerle ele vermiştir.

“Gerçek direniş bazen eylemsizlikle olur, çünkü bu tür pasiflik sistemin işlemlerini durdurur” (1). Bartleby sistemi yıkıp geçmemiştir ama içinde kalarak boyun eğmeyi de reddetmiştir. Başlangıçta şaşkına dönen avukat ne diyeceğini ve ne yapacağını bilemeyerek bunun geçici olduğunu düşünür ve bir müddet geçmesini bekler. “Ciddi bir insanı pasif direniş kadar çileden çıkaran hiçbir şey yoktur.” (Melville 16) Avukat, aynı dirençle kararlılığını sürdüren Bartleby ile ne yapacağını bilemeyeceği bir noktaya gelmiştir. Ona bu kibarlığından ötürü saygı duymayı sürdüren avukat, bir süre daha büroda kalmasına izin verir. Fakat bu diğer çalışanların gözüne batar ve hiçbir iş yapmadan orada duran biri onlara rahatsızlık vermeye başlar. Zamanla ofiste geceleri bile kaldığı, hiç dışarı çıkmadığı anlaşılır. “Hiçbir yere gitmedi. Köşede sürekli nöbet tutan biriydi.” (Melville 15) Burada Bartleby’nin izolasyonu açıkça ifade edilir. Avukatın ofisi iki büyük duvar arasına sıkışmıştır. Bu fiziksel mimari, çalışanların ruhsal sıkışmışlığının da metaforu olarak okunabilir. Bartleby’nin tüm gününü bu dar ve karanlık ofiste geçirmesi, onun toplumla bağının kopmasının mekânsal bir göstergesidir. Günlerce iş yapmamayı ve bir yere gitmemeyi tercih eden bu adamın hali, avukat açısından oldukça endişe vericidir. Herkes bu denli şikayetçiysen avukat Bartleby’i anlamaya, iç dünyasına inmeye karardır fakat yapamaz. “Şu anda hiçbir cevap vermemeyi tercih ediyorum.” (Melville, 23) cümlelerini duyan avukat hala onu anlamaya ve bu varoluşsal krizin sebebini anlamaya karardır.

Hikaye boyunca Bartleby’nin davranışlarına dair tüm bilginiz, anlatıcının öznel gözlemleri ve yorumlarından yola çıkarak zihninizde oluşturduğunuzdur. Anlatıcı, kendi tarafsızlığını ve iyiliğini sürekli vurgulasa da, aslında hem Bartleby’yi hem de kendisini anlamakta yetersizdir. Örneğin, “Ben jüriye asla hitap etmeyen, hırslı olmayan avukatlardan biriyim...” (Melville 3) diyerek kendisini güvenli ve sıradan bir figür olarak tanıtır, Bartleby’nin pasif direnişi karşısında içsel çöküş yaşıyordu. Bu çelişkiler anlatıcının önyargılarının ve korkularının kurbanı olduğunu gösterir. Wayne C. Booth, güvenilir anlatıcıyı, “Anlattığı olayları okuyucunun güven duymayacağı şekilde çarpıtan kişi”² olarak tanımlar. Anlam belirsizliği ve anlatı güvensizliği gibi yönleriyle proto-modernist (modernist edebiyatın öncüsü kabul edilen; klasik anlatı biçimlerine karşı çıkan erken dönem metinler Bradbury & McFarlane, 1976; Levenson 1984) özellikler taşır: Hikayede belirsizlik içerir, anlatıcı güvenilir değildir çünkü çelişkiler yaşar ve olaylar kronolojik ilerlemez ve okuyucunun kafası karışır.

Bu da anlatıcının aslında olay karşısında ne kadar derinden etkilendiğini ve Bartleby'nin aslında kim olduğunu merak ettiğini, neden bu çöküşü yaşadığını bize açıkça sunar. Bartleby geçmişiyle ilgili bilgi edinmek öylesine zordur ki, avukatın ağzından anlatılan bu kitabı okurken okuyucuyu da tıpkı avukat gibi bir merak ve endişe duygusu sarar. Bartleby hiçbir zaman geçmişi hakkında bir şey söylemez ve giderek bir “var olmama” durumuna evrilir. Bartleby karakteri hikâyede; yaşadığı dünyanın kısırlığını, kişiliksizliğini ve mekanikliğini eleştiren avukatın ‘psikolojik ikizi’ olarak resmedilmiştir. Hikâyenin sonuna kadar Bartleby'nin geçmişi hakkında hiçbir şey öğrenemeyiz ve anlatıcının zihninin ürünü olabileceğinden de şüpheleniriz.

Bartleby yemek yer ama hiçbir tadı yoktur, kimseyle iletişim kurmaz, görmez ve duymaz. Bir hayalet gibi yaşar. Anlatıcı vicdan yapar ve Bartleby'ye çok üzülür. Onun yaşadığı sancıyı, kırılğanlığını görür hisseder ve onun ofiste kalmasına izin verir fakat bu sorun olur. En sonunda çözüm bulamayan avukat, ofisi tamamen taşır. Bartleby, taşınan ofisten çıkmayı bile reddeder. Bir süre sonra eski ofisin yeni kiracısı, Bartleby'den kurtulabilmek için avukattan yardım istemeye gelir. Eski ofisin sahibi bile aynı sorundan avukata danışır. Bartleby ile konuşma kararı alan avukat, Bartleby'e yeni iş, kalacak yer tekliflerinde bulunur fakat Bartleby “hiçbir şey yapmamayı tercih ederek” avukatın tekliflerini reddeder. Tüm bu olanlardan bunalan avukat birkaç gün şehir dışına gider.

Aylar sonra Bartleby'ye dair bir söylentiden haberdar olan avukat, onun çok daha önce “ölü mektuplar ofisinde” çalışmış olduğunu öğrenir. Bu ofis, alıcısına ulaşmayan ve geri gönderilemeyen mektupların toplandığı, bu nedenle “ölü” iletişimlerin yer aldığı bir yerdir. Bu bilgi, Bartleby'nin ruh halini açıklamakta önemli bir ipucu olmuştur. Onun tüm yaşamı, bir “iletişimsizlik” döngüsünde kalmıştır. Avukat şehre geri gelince şaşkına döner. Yeni kiracı bu “garip adamı” polise şikâyet etmiştir ve Bartleby, hiçbir direnç göstermeden tutuklanmıştır. Cezaevinde de aynı davranışı sürdürerek yemek yememeyi tercih eder. Avukat, Tombs Hapishanesi'ne kâtibî ziyarete gider ve düzgün beslenmesi için bir aşçıya rüşvet verir. Fakat nafile. Bartleby tıpkı “tercih etmediği” her şey gibi, yemek yemeyi de tercih etmemiş ve açlıktan ölmüştür. Bu acı gerçeği bir sonraki ziyaretinde öğrenen avukat çok üzülür ve “Ah Bartleby! Ah İnsanlık!” (Melville 39) sözleri ile ne kadar üzüldüğünü dile getirir. Bunlar eserin son sözleridir ve anlatıcı burada varoluşsal krize değindiği üzücü ve düşündürücü bir kapanış yapar.

Maurice Blanchot, Bartleby'nin varoluşunu "Ne yapmayı ne de olmamayı seçen bir varlık" olarak tanımlar ve bu durumu "edebi sessizliğin uç noktası" olarak değerlendirir.(4) Ek olarak, " Bartleby özellikle de yaşamaya karşı motivasyon eksikliğiyle depresyonun tüm klasik belirtilerini gösterir. Pasif bir kişiliğe sahiptir ve yapmayı kabul ettiği işi iyi yapar. Bartleby'nin ölümü de depresyon teşhisiyle tutarlıdır; hayatta kalmak için hiçbir motivasyonu olmadığından kendini ölümüne aç bırakır." (5)

Sonuç olarak Melville'in bu eserindeki düşünüş ve varoluşsal sancılar barındıran Bartleby'yi, belki de çoğumuz yakından tanıyor, içimizde bir yerlerde çürümüşlüğü etkilerini hisseden ve değiştiremeyeceği gerçeği karşısında üzülen birini taşıyoruzdur. Gösterdiği kararlı duruş ve pasif direniş ile kırılganlığının eseri olarak hayatını yok saymış ve kendini acı bir sonun kollarına bırakmıştır.

Okurken bize ayna tutan bu eseri, araştırmamın en güzel parçası ile sonlandırıyorum: "Bartleby 'Yapmamayı tercih ederim.' derken bizi tembellik övgüsüne sevk etmiyor. Bunun aksine, gerçekten yapmaya değer bulabileceğimiz şey hakkında bizi düşündürüyor. Bartleby'nin bize düşündürdüğü şey nihai olarak işte bu sorudur: Senin için yapmaya değer olan nedir?" (6)

KAYNAKLAR

(Melville Herman. *Bartleby, the Scrivener. An Electronic Series Publication*. Pennsylvania State University, edited by Jim Manis, 2004)

1 (Žižek, *The Parallax View*, 2006).

2 (*The Rhetoric of Fiction*, 1961).

3 (*Mordecai Marcus, Merville's Bartleby As a Psychological Double* 7 Ocak 2011)

4 (*The Space of Literature*, 1955).

5 (Robert E. Abrams, Bartleby's prolonged silences (mutism) and prolonged periods of standing and staring are also symptoms of catatonia, a syndrome associated with depressive illness "Bartleby and the fragile pageantry of the ego" 14 Haziran 2023)

6 (*Bartleby romanının varoluşçu felsefe bakımından değerlendirilmesi, MSGSÜ sosyal bilimler dergisi, Metin Bal, 2020*)

Avesta ÖZEL

Batı Dilleri ve Edebiyatları

AVESTA

İmgelerin şafağında uzat ellerini Avesta
Kaldırımlardan taşıyor insanlar bu akşam
Her duvardan sarmaşıklar dökülüyor sokaklara
Çiçekleri saklayamıyor dikenler
Parça parçayım Avesta!
Sürgün yerlerimde çiçekler boy vermiyor artık
Üstüm başım sonbahar kokuyor
Dimağımda infilak ediyor tüm güzel dileklerim
Akla hayale gelmeyecek siyah beyaz fotoğrafların çerçevelerini alıp bir duvara
asıyorum.
Sevmeleri, gitmeleri, kalmaları hatmedip; semalarından topluyorum tüm
dileklerini ve ipe astığım bilinmeyen bir dildeki tüm çığlıkları
Kabileler kan yutmaya soyunurken; sen recmi haram kılıyorsun bir gülüşünle
Avesta
Bulutlar çarmıha geriliyor gökyüzümde
Devriliyor tüm cümlelerim bu akşamüstü
Erken gidiyorsun Avesta!
Daha kuru karanfillerden kolye takacaktım boynuna...
Kabrim sığamayacaktım sonra
Bir yarım nefes için virgüller ekliyorum lügatıma,
Bu gece beni kendi ellerinle sen sığdır mezarıma
Zira sığamıyorum hiçbir yere Avesta.

Muhammet Aziz ÇAKAN
Sosyoloji Bölümü



İlknur BAYRAM
Batı Dilleri ve Edebiyatları

Dear Ralph,

As I write these lines to you, the days we spent on the island remain vivid in my mind. The roar of the wind, the crash of the waves, and those dark hours when we began to fear one another... All of it placed a burden on our shoulders far heavier than our years.

You tried to remind us of what everyone else on that island had forgotten:

Order, and what it means to remain human.

Even when most of us failed to understand you, you never let the fire go out. Even in the depths of despair, the determination in your voice gave us confidence, if only for a moment. As the darkness grew, you still pursued the light.

It pains me to remember the moments we left you most alone. I now understand better what we placed on your shoulders amid Jack's influence, the shadow of fear, and the island's growing chaos. Those of us who didn't listen to you were, in truth, surrendering to the fear within ourselves.

You, more than anyone, saw Simon's silence, Piggy's desperate grip on reason, and how the child in each of us slowly disappeared. All of it aged you beyond your years with a maturity you never asked for.

Ralph, you didn't just escape that island. You came back knowing how fragile humanity can be.

I hope that as the years pass, the memory of the tears on your face that day on the beach will grow easier to carry. And I hope that one day, when you recall that final night when the fire swept toward the shore you will feel not shame, but this:

You did everything you could.

Always guard the light inside you, Ralph.

Even those who cannot conquer the darkness still need you.

With respect and understanding,

—Someone who was once with you on the island Dear Ralph,

Pelin YILDIRIM

Batı Dilleri ve Edebiyatları

The world continues to grow and as a consequence of this all of the people occurred their own different tradition and cultures. These days many people wants to celebrate this traditions for keep alive. So many people prefer to celebrate these traditions in many ways and methods. One of these tradition is Halloween. Initially, Halloween is believed to have originated around 2000 years ago in Ireland. In this age,it is essential to celebrate the Halloween if you are live in the U.S.A. and other Christian countries. For people who live in such countries significance of Halloween is first day of Allhallowtide. Halloween holiday has its roots in the ancient Celtic Festival of Samhain. Also Halloween word was not always called Halloween, Halloween stems from All Hallow Eve.Halloween is a festival which is celebrated every year on 31st October and that day people doing so many activities like pranks wear scary costumes, eat candies, curving pumpkins, visiting haunted attractions. They wear spooky costumes and even their pets wear costumes. And their aims are to resemble some characters and animals like Wednesday Addams, witch, dinasour, bat, spider, devils and ghosts. They decorated houses with many objects. And people buy lots of pumpking for curving,then making Jack-o`lantern (stingy Jack). In addition to these people buy lots of candy and consume it. Interestingly some U.S. destinations have spooky names for instances: "sleep Hallow" is used for New York and likewise "Kill Devil Hills" is used for North Carolina. By the way Halloween is the second largest commercial holiday moreover, one quarter of all the candy sold annually in the U.S.A. is purchased for Halloween so, Halloween is so important for them. In conclusion, for people are more and more money will spend for Halloween gradually especially those in America. And this tradition is a big plus for producer. Given these points Halloween is a precious festival for people in many respects.

Esranur KOLUMAN

Batı Dilleri ve Edebiyatları



"Allah'ın bizi koru"
destanları zaman, Amin denet

...and
Amin dyomedes

MACBETH

SHAKESPEARE

Dear Stephen,

Some lives begin already cracked from the very start. And through those cracks, light can still shine. Your story showed me that even in the darkest moments, hope can remain.

Your silence, your anger, your loneliness... they echoed beyond words. And when you faced them, you didn't step back. Most people avoid fear, but you walked into it. Every step you took was quiet courage.

What touched me most was your desire to fly. Your wings may have been broken, your spirit tired, yet you kept trying. Flying was not about escape—it was about being yourself, staying true to your voice. And in that flight, the only thing you left behind was fear.

You never saw your loneliness as weakness. Like a wounded bird remembering the sky, you rose again and again. Your light reached me through the pages, leaving a quiet echo in my mind.

Your story is about rare people who keep moving forward, even in storms. You seemed ready to fall, but you always got up. That is what makes you extraordinary.

I hope your fragile but determined light continues to shine.

I hope your wings carry you to freedom and to the deepest parts of your soul.

I hope those who follow your path find their own light.

You are one of the rare few who never step back at the edge of their own abyss.

And that is why your story moves all of us.

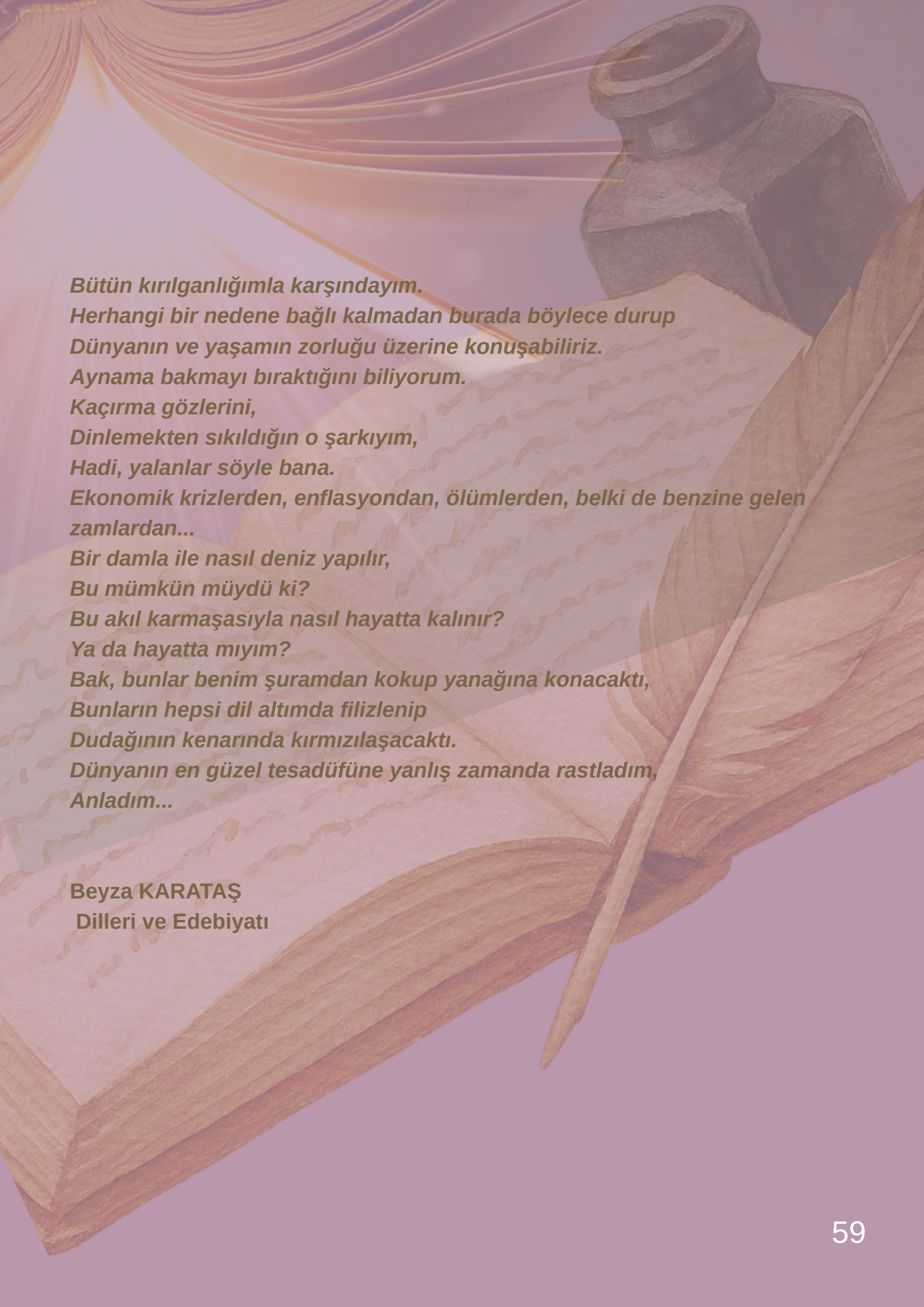
With love,

Esma

Esma KARA

Dilleri ve Edebiyatları

Bazen kutupları, bazen çölleri, bazen de tüm Norveç'i hediye etmek istersin birine,
Gönlün öylesine sarhoştur bu derinliğe,
Sustuğun ne varsa saçılır ortalığa bir anda, toplamaya çalışıyorum.
Dolu bir ağzın tebessümünde alabora olurum; ben en çok o olurum.
Hadi, ensenden biraz koku sür avuçlarıma,
Kendinleştir beni, zenginleşirim.
Biraz ben sür göz çevrene,
Baktığın aynanın buğusuna melodiler çiz,
Çizdiğin her melodiyle etrafına gülücükler saç.
Kendime kızmıyorum,
Dünyanın en yaşanır yerini bulmak için sıkıttığın avuçlarını seçiyorum.
Ve ben affedilmesi en zor olanım...
Ben biraz karmaşığım,
Galaksi büyüklüğündedir kafamın içi.
Her sekmesinde yeterince sen varsındır.
Dağınıktır odamın içi, tıpkı her şeyim gibi...
Beni yanlış anlama, bir anlam eksikliği değil bendeki.
Uzaya bir isim vermek istiyorum, senin ismin.
Bir boşluğu doldurmak için,
Bir sesi susturmak için,
Senin varlığından daha muhteşem ne olabilir ki...
Öyle değil mi?



*Bütün kırılganlığımla karşıdayım.
Herhangi bir nedene bağlı kalmadan burada böylece durup
Dünyanın ve yaşamın zorluğu üzerine konuşabiliriz.
Aynama bakmayı bıraktığını biliyorum.
Kaçırma gözlerini,
Dinlemekten sıkıldığın o şarkıyı,
Hadi, yalanlar söyle bana.
Ekonomik krizlerden, enflasyondan, ölümlerden, belki de benzine gelen
zamlardan...
Bir damla ile nasıl deniz yapılır,
Bu mümkün müydü ki?
Bu akıl karmaşasıyla nasıl hayatta kalınır?
Ya da hayatta mıyım?
Bak, bunlar benim şuramdan kokup yanağına konacaktı,
Bunların hepsi dil altımda filizlenip
Dudağının kenarında kırmızılaşacaktı.
Dünyanın en güzel tesadüfüne yanlış zamanda rastladım,
Anladım...*

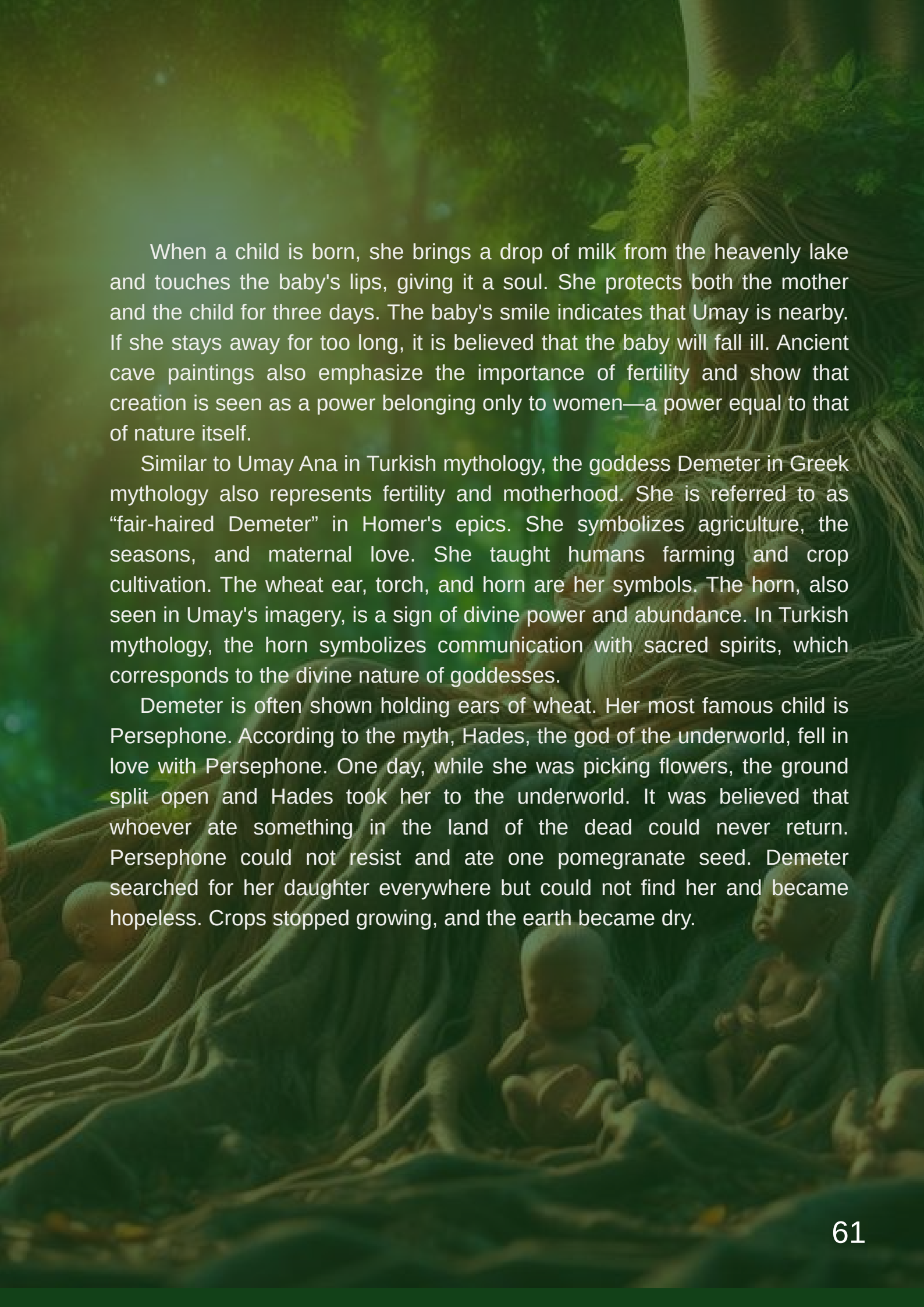
Beyza KARATAŞ
Dilleri ve Edebiyatı

The Earth Will Always Remember Its Daughters: The Spirit of Women in Turkish and Greek Mythology

Is our respect for nature and women equal to the respect they show us? Why are women always connected to nature? To understand this, we can start by looking at the origins of words. In many cultures, the words “mother” and “earth” come from the same root. Both give life, both produce and protect. Therefore, the fertility of the earth and the fertility of women have always been seen as one.

The seasons follow each other; every fruit grows in its time, and every leaf falls when its time comes. This cycle mirrors women's menstrual cycles. This cycle sustains us and nature. Mythology tells us this story: the creative power of women, their role as the source of life, and their influence on human destiny. The role of women is similar in most cultures, but this similarity is particularly striking in Turkish and Greek mythology. In Turkish mythology, Umay Ana, and in Greek mythology, Demeter, both represent fertility, motherhood, and protection. These two figures clearly illustrate the connection between women and nature in these societies.

First, let's talk about Umay Ana in Turkish mythology. The word Umay, which means “womb” in ancient Mongolian languages, is defined in Divânü Lügati't-Türk as “the placenta in the mother's womb.” In the Orkhon Inscriptions, Umay Ana, the spirit of fertility, is described as the protector of pregnant women, children, and newborn animals. She has three horns. Let's keep the word “horn” in mind. Umay Ana lives in the sky, does good deeds, and decides which spirits will be born. Umay Ana is usually depicted with silver hair, white clothes, and accompanied by a gentle horse. Mother Umay is the protector of the Tree of Life. Sometimes she is a gentle and compassionate mother; sometimes an angry and frightening being. She exists between heaven and earth. In ancient Turkish beliefs, she is one of the most sacred beings after God.



When a child is born, she brings a drop of milk from the heavenly lake and touches the baby's lips, giving it a soul. She protects both the mother and the child for three days. The baby's smile indicates that Umay is nearby. If she stays away for too long, it is believed that the baby will fall ill. Ancient cave paintings also emphasize the importance of fertility and show that creation is seen as a power belonging only to women—a power equal to that of nature itself.

Similar to Umay Ana in Turkish mythology, the goddess Demeter in Greek mythology also represents fertility and motherhood. She is referred to as “fair-haired Demeter” in Homer's epics. She symbolizes agriculture, the seasons, and maternal love. She taught humans farming and crop cultivation. The wheat ear, torch, and horn are her symbols. The horn, also seen in Umay's imagery, is a sign of divine power and abundance. In Turkish mythology, the horn symbolizes communication with sacred spirits, which corresponds to the divine nature of goddesses.

Demeter is often shown holding ears of wheat. Her most famous child is Persephone. According to the myth, Hades, the god of the underworld, fell in love with Persephone. One day, while she was picking flowers, the ground split open and Hades took her to the underworld. It was believed that whoever ate something in the land of the dead could never return. Persephone could not resist and ate one pomegranate seed. Demeter searched for her daughter everywhere but could not find her and became hopeless. Crops stopped growing, and the earth became dry.



Finally, the sun god Helios told her the truth. Zeus tried to make peace between them, and it was decided that Persephone would spend two-thirds of the year with her mother—the time when flowers bloom—and one-third with her husband in the underworld. When Persephone returns to the earth, Demeter brings spring again. Just like in Turkish mythology, the goddess in Greek myths is sometimes creative and kind, but also dangerous

when angered. In this sense, a woman can be seen as the true daughter of the earth.

In mythology, woman and nature are deeply connected. Ecofeminists believe that the exploitation of nature and the oppression of women come from the same root—the patriarchal system. Therefore, saving nature also means saving women. When we look at mythology from this point of view, we can see that women are not only the continuation of humanity but also its beginning.

In conclusion, both Turkish and Greek mythology define women and nature in a similar way. This similarity shows a mythological resistance against systems that suppress women's creative power. Women are the reflection of the world; they create, nurture, protect, and endure. They produce without giving up, continue to exist despite difficulties, and maintain their beauty despite all adversities. So, how much respect do we truly show to our women and nature, who continue to create and protect us? Or do we expect them to produce the respect they deserve themselves? People may forget and ignore the existence of women who meet all kinds of expectations, but the earth will never forget its daughters.

Cansu DEMİR
Batı Dilleri ve Edebiyatı



İlknur BAYRAM
Batı Dilleri ve Edebiyatları

Dear Jack,

I hope your life is going well. I'm curious what you've been up to since you escaped from that island. Do you still remember those days? I wanted to tell you about my experiences on that island. At first, everything was so exciting. We were free, there were no rules, and we could do whatever we wanted. Hunting, having fun, going wild... It was all so appealing. You were the leader, Jack. You encouraged us to hunt and have fun. You said we had to be strong, wild to survive. I guess you were right.

But then things spiraled out of control. Piggy died, Ralph escaped... Everything descended into chaos. We all changed a little on that island. Perhaps we discovered that dark side, that wildness within us. Now that I think about it, leaving that island was a miracle. But we learned from that experience. Perhaps we understood the importance of civilization, rules, and leadership.

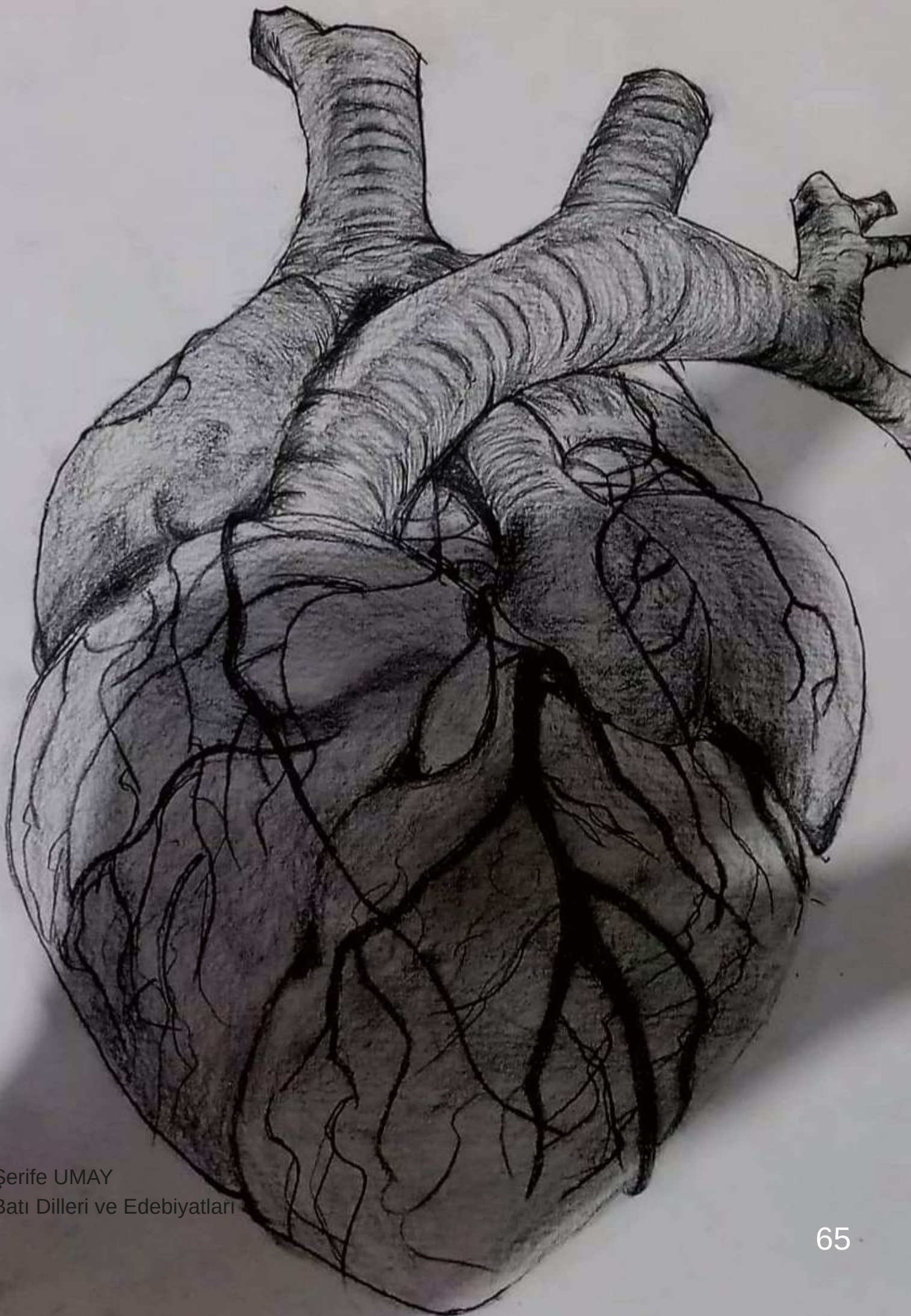
I hope you make better decisions in the future. I hope life brings you beautiful things.

With love,

Roger

Gülsüm DOĞAN

Batı Dilleri ve Edebiyatları



*About Love (Anton Chekhov)
POV of Anne Alexyevna*



Like every morning, I woke up to little kisses on my face, accompanied by my giggles. When my husband, Luganavitch, went to take a shower, I looked at the woman in the mirror who acted her life flawlessly. She was smiling. Her ocean eyes were glittering, and her blonde hair reminded me of the stars in "Starry Night." She was... enviable and splendid. That was the reason I broke the mirror with the vase. How dare she look gorgeous while I am in absolute agony? At that moment, the pathetic one was her, now shattered.

After seeing off my husband to work with a huge smile, I received a call from my mother.

"Hello, my darling," she said. "How's it going? How is my only grandson? How is Luganavitch? You are doing your duties as a wife, aren't you?"

"Thanks so much, Mom. I am fine, thank you for asking how I am." The words murmuring incessantly in my mind couldn't find their way out. They knew my mind was full of poison, far from logic. I could feel my heart racing, but I could never understand why my mind was part of this complexity.



One evening, my husband came home with 'my destruction'—the destruction I hadn't avoided desiring. He looked to be in his thirties. With his brown, wavy hair that reached his earlobes and the suit he wore, he looked like he had stepped out of a literary work, especially one written by a woman. His lips invited me to sin. I wondered how many women had imagined kissing them. And his eyes? His brown eyes took me to autumn. They made me feel like I was walking on fallen yellow leaves with a cup of coffee in my hand. How could a pair of eyes make me feel this? As if they promised to free me from these lies. I responded to them with a sincere smile. Perhaps that smile was my acceptance of the destruction I wouldn't regret allowing into my heart and mind.

After dinner, my husband and I played the Nocturnes Op. 9 on the piano. Playing the piano used to silence the screams in my mind. Through it, I would purify myself from the day's artifice, only to surrender to the sins of the night. The night smelled of sin, again. As I pressed the piano keys, dreams of leaving my husband were born. I just smiled, closing my eyes to reality and opening them wide to my sin-filled imagination. Just as I was sinking into the peace the piano offered, my eyes met his intense gaze. He looked both offended and accusatory. Was he angry at what I had dreamed? Did he think I was being brazen? As I felt a touch on my waist, he frowned deeply, as if sensing the distance growing within me.

The months passed. The season that reminded me of the man I fell in love with arrived and was ready to say goodbye. There was a theatrical performance in town for a charitable cause. I was sitting next to the governor's wife. Later, I noticed someone sitting down beside me. It was him. It was Alehin. But I couldn't be sure if it was really him. The man I knew had a muscular and striking body. He had been more confident and full of eagerness. But now, he evoked pity in my heart.

"You've grown thinner," I said. "Have you been ill?"



"Yes. I've had rheumatism in my shoulder, and I can't sleep in rainy weather," he said.

When he said that, I felt as if a shard of glass had pierced my heart. Besides the headaches I couldn't stop, I now had a heartache that wasn't even a visible illness.



The nights were far from restful for me. I couldn't sleep properly, and I missed sleep.

It drove me mad to see my husband sleeping as if having perfect dreams. I craved to hate him. When I told him I wanted a divorce, his selfishness cast only a shadow over my happiness. It's believed that a child can be a source of happiness. However, I never believed such a thing, even as my parents and my husband shed tears of joy—tears that were, in fact, my grief. Giving birth felt like a pair of scissors cutting the rope of chance I was holding onto so tightly. What a selfish attitude! I shouldn't have thought like that. I guess the selfish one was no one but me. The one who upset his family was just me. I should have behaved like a proper housewife who fulfills her tasks. I shouldn't have fallen in love with a stranger. I should have forgotten him. I should have...

When I opened my eyes, the cold, pale colors of the hospital room walls met my own cold, pale face. I was diagnosed with neurasthenia. In my opinion, this illness, for which a treatment existed, would follow me for as long as I loved my destruction.

Songül YILMAZ

Batı Dilleri ve Edebiyatları



Songül YILMAZ
Batı Dilleri ve Edebiyatları

Bir Meyvenin Kaderini Sadece Kabuğuna Bakarak Eleştirenlere...

Sen hiç çürük bir meyvenin içinde ne olduğunu merak ettin mi? Benim arkadaşlarım hiç merak etmedi. Onlar, “Çürük meyvenin içi de çürüktür,” deyip meyveyi kesip içine bakmadılar, tatmadılar. Her zaman dışı çürük görünen meyveleri bir çöplüğe fırlattılar. O kenarda çürümüş gözüken meyvenin içindeki cevherin, ada halkının yardım seslerine kulak verebileceğini düşünmediler.

Evet, ben Piggy, dışı çürük görünen, ancak içini açıp baktığında hiçlik ortasında ateş yakabilecek kadar zeki, en karanlık gecede bile dumanı gökyüzüne göndermeyi düşünecek kadar gerçekçi olan “o çürük meyveyim.” Benim gövdem koşamaz belki, nefesim çabuk tükenir, kalbim her merdiveni tırmanışında hızla çarpar. Ama zihnim vardı: sayıları sayan, isimleri unutmayan, kim nerede kaybolur diye kaygı duyan, adanın her köşesini harita gibi belleğine çizen bir zihin. Ben oyun oynamayı değil, hayatta kalmayı düşünürdüm. Onlar sahilde kumdan kaleler yaparken, ben kafamda barınak planları kurardım.

Gözlüğüm, Aklın Kıvılcı mıydı

Benim gözlüğüm sadece kırılğan bir cam parçası değildi; bilimdi, akıldı, teknolojiydi. Dünyayı net görebilme yetisiydi. Gözlüğüm sayesinde ateş yakılabilirdi, güneş ışığını toplayan o mercekten çıkan kıvılcım, hepimizin üşüyen kemiklerini ısıtan, midelerimizi doyuran ve gökyüzüne “Biz buradayız!” diye bağırarak dumana dönüşüyordu. İlk ateşi gözlüğümle yaktılar. O an herkesin bana ihtiyacı vardı ama kimsenin aklına beni sevmek gelmedi. Ateş karşısında hayranlıkla parlayan gözler, sıra bana bakmaya gelince yine alayla kısıldı.

Benim gözlüğüm, sizin pek anlamadığınız bir gücün sembolüydü. Güç, mızrakların ucunda değil, camın içindeki odakta saklıydı. Jack bunu fark ettiğinde, gücü zorla ele geçirmeyi seçti. Gece baskınında gözlüğümü yüzümden söküp aldıklarında, aslında sadece bir eşyayı çalmadılar; akli zorbalığa hizmet ettirdiler. O andan sonra benim gözlüğümle yaktıkları ateş, artık benim umudum değil, onların av şölenlerinin ışığıydı.

Gözlüğümün bir camı kırıldığında, dünya bir anda bulanıklaştı; sadece benim için değil, hepimiz için. Çünkü o çatlak, aklın otoritesinde açılan yarıktı. Kırılan her parçada, gerçeklik bozuldu; olan biteni net görmek yerine, işlerine geldiği gibi görmeye başladılar. En sonunda gözlüğüm tamamen gittiğinde, sadece ben kör olmadım, hepimiz, yaptığımız kötülükleri seçici bir bulanıklıkla izleyen birer kör olduk. O andan sonra ne Simon'ın kanı, ne benim çığlığım ne de kırılan konkun sesi, onlara gerçek gibi gelmedi.

Yalnızlık ve Cesaret

Kimse beni ciddiye almadı; çünkü kiloluydum, çirkindim, astımlıydım, çekingen ve utangaçtım. Aklıma ihtiyaç duyduklarında beni bir araç gibi kullandılar; fikirlerim bitince yine şakaya, aşağılanmaya döndüler. Benim zekâm, dudaklarının kenarındaki alay çizgisine takılı kalmış bir gölgede yaşadı. Ben sırf sorumlu olduğum için seilmeyen çocuktum.

- “Tuvaleti oraya yapmayın, suyu kirletirsiniz,” dediğimde gözlerini devirdiler.
- “Ateş sönmesin, yoksa kimse bizi görmez,” dediğimde omuz silktiler.
- “Kulübe yapmalıyız, yağmur başlayacak,” dediğimde dalga sesleriyle cevabımı boğdular.

Benim cesaretim yumrukta değil, sözdedir. Ben kimseye taş atmadım, kayalar yuvarlamadım, kimsenin arkasından mızrak fırlatmadım. Benim cesaretim, titreyen sesimi toparlayıp yanlışı yapanların karşısına çıkmamdaydı. En kör hâlimle, neredeyse hiçbir şey görmeden o kayalığa yürüyüşüm, benim savaşımın ta kendisiydi. Vücudum titrese de dizlerim yumuşasa da, ellerimle konk'u kavrayıp “Bu yaptığınız yanlışı!” diye bağırdığım an, içimde sakladığım tüm kırıntı cesaretimi dışarı saldırdım.

Ben realisttim, belki de bu yüzden sevilmedim. “Kimse bizim burada olduğumuzu bilmiyor,” dediğimde yüzlerindeki gülümseme soldu. Onlar hayal kurmak istedi, ben olasılık hesapladım. Onlar canavarı dışarıda aradı, ben tehlikeyi içimizde gördüm.

Ama itiraf edeyim, ben bile Simon'ın kanıyla yıkanan o sahilden sonra gerçeğe gözümü tam açamadım. O geceki dansın, o çemberin, o çılgınlığın bir parçası olduğumuzu kabul etmek yerine, “kaza” kelimesine sığındım. Çünkü bazen akıllı olmak bile insanı kendi vicdanından korumaya yetmiyor; akıl, kalbin üzerini örten ince bir battaniyeye dönüşüyor.

Ben yalnızdım. Kalabalığın ortasında bile yalnız. Çünkü benim dilim rakam, kural, mantık; onların dili gülüş, bağıriş, av şarkılarıydı. Onlar yüzlerini boyayıp maskelerinin arkasına saklanırken, benim saklanacak tek şeyim göğsümün önünde sıkıca tuttuğum göbeğim ve yüzüme yapışmış bu gözlüktü.

Bir Taş Değil, Bir Düzen Düştü

Ben sadece akıl değilim, ben aynı zamanda, toplumun alay ettiği her “farklı”nın yüzüyüm. Şişman çocuk, gözlüklü çocuk, astımlı çocuk, sesi titreyen çocuk... Bir sınıfta simit yerken dalga geçilen, top oynarken en son seçilen, fikri ancak başkası tekrar edince değer kazanan bütün çocukların bedeninde biraz Piggy saklıdır.

Ve işte tam bu yüzden, benim ölümüne sadece bir taş sebep olmadı.

Ben öldüğümde akıl susturuldu.

Ben öldüğümde farklı olan linç edildi.

Ben uçurumdan düşerken konk da benimle birlikte kırıldı. O an sadece bir çocuk değil, bir düzen, bir adalet ihtimali, bir “başka türlü de yaşayabilirdik” ihtimali yuvarlandı kayalardan aşağı.

Şunu unutmayın: Bir toplum Piggy’lerini susturdukça konk’unu kırar. Piggy’nin gözlüğünü kırdığınızda sadece bir çocuğu kör etmezsiniz, hepiniz birlikte körleşirsiniz. O çürük sandığınız meyveyi çöpe attığınızda, belki de adayı aydınlatacak ateşten olursunuz.

Ben Piggy’yim. Zayıf görünen ama içi formüllerle, planlarla, endişelerle, sorumluluklarla dolu olan. Çürük zannettiğiniz meyvenin içindeki sağlıklı parçayım ben. Yere fırlattığınız kabuğun en yankılı sesiğim. Parçalanmış gözlük camının son kez yakaladığı ışık hüzmeyim.

Beni anlamadınız, peki. Ama belki bir gün, başka bir adada, başka bir sınıfta, başka bir kalabalığın ortasında, başını eğip nefes nefese kalan, ama yine de konuşmaya çalışan bir “Piggy” göreceksiniz.

İşte o gün, beni değil, kendinizi sınayın. Bu kez çürük sandığınız meyveyi kesip içine bakacak mısınız yoksa yine çöplüğe mi fırlatacaksınız?

Çağla ACAR

Batı Dilleri ve Edebiyatları



Şerife UMay
Batı Dilleri ve Edebiyatları

BUDALANIN YOLCULUĞU

Gökyüzündeki büyük kader çarkı dönmeye başladığında, destenin ilk kartı bir sabah güneşiyle uyandı: Budala.

Saflık ile deliliğin arasındaki ince çizgide yürüyen...

Ne yapması gerektiğini bilmeyen, iyiyi kötünden ayırt edemeyen; saf, masum, korkusuz, cesaretli ve bir o kadar da meraklı biri...

"Neyim? Kimim? Ne olacağım?" diye kendini düşünmekten alıkoyamaz.

Bir sabah güneşiyle, hiçbir sebep yokken; küçük beyaz köpeği ve sırtındaki küçük beyaz bohçasıyla, kötülüğün uğramadığı dağların arasına saklanan masalsı köyünden uzaklaşır.

Budala, seke seke, ısıklar çala çala yolculuğuna devam eder. Az gider, uz gider; dere tepe düz gider. Çok geçmeden bir şelalenin şırıltısını duyar ve merak edip sesi takip eder.

Gördüğü şey karşısında donakalır. Daha önce küçücük köyünde hiç böyle muhteşem bir manzaraya rastlamamıştır. Şelalenin coşkulu görüntüsüne hayran kalır.

Ne yapacağını bilemez, öylece izler. Tam suya ellerini uzatacakken ayağı kayar ve suyun derinliklerine düşer. Budala yüzme bilmediği için çırpınır durur. Tam umudunu kaybedecekken Büyücü ellerinden tutar ve onu gün yüzüne çıkarır.

Budala ne olduğunu anlamaz; Büyücü'ye doğru,

"Sen de kimsin?" diye sorar.

Büyücü gülümseyerek,

"Ben senin içindeki gücüm. Ben seni kurtarmadım." der.

Budala hâlâ şaşkınlıkla bakar.

Büyücü konuşmaya devam eder:

“Tahmin edemeyeceğin kadar güçlüsün. Saflığın seni güçlü kılan şey — ama kullanmayı bilersen.”

Budala, “Peki, nasıl yapacağım?” diye sorar.

Büyücü elini ateşe doğru uzatır ve içinden bir asa çıkarır:

“Bu içindeki ateş; bütün cesaretini buradan alırsın.”

Bir anda rüzgâr sert esmeye başlar. Büyücü, rüzgârın içinden bir kılıç uzatır:

“Bu kılıç, içindeki akı ve dengeyi temsil eder. Bu yolculuğa neden çıktığını gösterir. Kendini bulma yolculuğunda mantığını, bu kılıcı kullanarak güçlendirebilirsin.”

Büyücü, şelalenin aktığı yere uzanır ve suyun içinden altın rengi bir kupa çıkarır:

“Senin kalbin temiz. Tam bir çocuksun. Evren hep seninle birlikte. O yüzden sana bu kupayı veriyorum. Kendini kötü hissettiğinde, ne yapacağını bilmediğinde bu kupadan bir yudum iç; kalbinden gelen sesi dinle. Sana doğru yolu gösterecektir.”

Budala şaşkınlıkla izlemektedir.

Birden, yerin altından bir cisim parıldar. Budala eğilip onu çıkarır. Büyücü devam eder:

“Bu tılsım sana gerçek hayatı gösterir. Toprağın altında çıktı çünkü toprak gibi güçlü ve sağlam olmalısın. Köklerine sıkı sıkıya tutunman gerekiyor. Bu yolculukta karşına çıkan zorluklar seni yolundan alıkoymasın.”

Budala, Büyücü'nün verdiği bu dört elementi küçük beyaz bohçasına koyar ve ormanın derinliklerine doğru yürür.

Sislerin arasında saklanan, gökyüzüne kadar uzanan duvarlarıyla bir tapınak çıkar karşısına. Bahçesi rengârenk çiçeklerle dolu, devasa camları ve oymalı ahşap kapısıyla Budala'yı büyüler.İçeri girdiğinde Azize onu beklemektedir. Başında hilal şeklinde bir taç, üstünde mavi bir pelerin...

“Hoş geldin küçük yolcu. Buraya neden geldiğini biliyoruz. Sana bu yolculuğunda yardımcı olacağım.” der.

Büyülü bir şekilde bir kapı açılır. Kapının ardında eski bir kitap vardır.

Azize konuşmaya başlar:

“Biz sana cevap vermeyeceğiz. Cevapları kendi içinde sen bulacaksın. Bu kitap sana kim olduğunun sırrını anlatmayacak; kitaba bakmayı öğrenirsen içindeki bilgeliği ortaya çıkaracaktır.”

Budala heyecanla kitabı açar ancak kitapta hiçbir şey yazmamaktadır. Korkuyla, "Burada hiçbir şey yazmıyor ki..." der.

Azize araya girer:

"O kitabı sen dolduracaksın. Seninle anlam bulacak."

Budala heyecanlanır:

"Ben... kendi hikâyemin yazarı olacağım." der ve tapınaktan ayrılır.

Sabah olur, güneş açar; fakat bu güneş farklı hissettirir. Daha sıcak, daha mutlu...

Budala farkında değildir; İmparator ve İmparatoriçe'nin diyarına girmiştir.

Yeşiller daha yeşil, elmalar daha kırmızı, güneş daha sarı; çiçekler daha güzel kokar.

Budala saraya doğru ilerler. İmparator ve İmparatoriçe, kocaman bir nar ağacının altında onu izler.

Budala heyecanla,

"Burası neden bu kadar güzel?" diye sorar.

İmparatoriçe cevap verir:

"Hoş geldin küçük gezgin. Kalbin merakla dolu, biliyorum. Ben doğanın sesiyim. Bütün bunlar sevgi ile yetişti. Bu yüzden içindeki bahçeyi büyütmeye başlamalısın. İçinde sevgi olmadan hiçbir güç gerçek değildir."

İmparator araya girer:

"Her bahçenin bir düzeni olmalı. Ağacı yanlış yere dikersen ilk rüzgârda devrilir. Durmayı ve 'hayır' demeyi öğrenmelisin. Güç sadece bileğinde değildir; bazen kendini korumaktır."

İmparator sözlerine devam eder:

"Kendini sevmeye devam etmelisin. Bu yolculuk daha başında. Çok engellerin olacak ama her engelden sonra devam edebilmen için içinde sevgi olması gerekir."

Budala bunları defterine not eder:

"Hem kendimi sevmeliyim hem doğayı sevmeliyim. Hem kendimi korumalıyım hem etrafımdakileri korumalıyım."

Günler geçer.

Budala ormanda yürürken bir elma ağacının altında yarı çıplak bir çift görür.
Uzun, sırma saçlı kadın konuşur:

“Merhaba küçük meraklı gezgin. Bakma bize öyle. Biz bahçeden kovulmuş değiliz; biz bahçenin ta kendisiyiz. Bizi biz yapan merakımızdı. Geldiğin yerde sana ‘bilme’, ‘dokunma’, ‘sorma’, ‘sus’ dediler mi?”

Budala, dedesinin sözlerini hatırlar:

“Merak, şeytanın kapısıdır.”

Ama o, köyün dışındaki hayatı hep merak etmiştir; bu yola neden çıktığını hatırlar.

Adam konuşur:

“Biz sadece kapıyız. Geçmek isteyen kendi kilidini çözer. İlk insanın hikâyesi gibi düşün: O bir yasak sayesinde özgür oldu. Ya sen?”

Elinde altın bir elma vardır.

“Korkularını bir kenara bırak küçük gezgin.” der ve elmayı uzatır.

Budala bir ısırık alır, gözleri ağırlaşır ve uykuya dalar.

Sabah uyandığında bambaşka bir yerdedir.

Rüzgâr defterin sayfalarını aralar ve şu sözler belirir:

“Bizimki kovuluş değildi; kendi kaderimize attığımız ilk adım oldu. Tıpkı senin gibi. Korkma küçük gezgin, devam et. Yolunu bulacaksın.”

Az ileride bir savaş arabası vardır. Âşıklar, yoluna devam edebilmesi için Budala’ya hediye etmiştir.

Budala arabaya biner.

Atların nalları toprağa sert vurur. Rüzgâr saçlarını savurur; özgürlüğü iliklerine kadar hisseder:

“Evet, ben özgürüm. Bu yol benim seçimim.”

Gece çöker. Toprak ıslak ve soğuktur. Araba her ilerlediğinde sanki çamurdan bir şey çekiliyormuş gibi ses çıkar.

Gölgeleri şeytana benzeyen ağaçlar, sisle kaplı bir orman...

Bir kayanın tepesinde yalnız bir figür görünür: Ermiş.

Kendi ışığıyla aydınlanır. Kayanın tepesinden seslenir:

"Karanlıktan korkma küçük gezgin; bazen kaybolmadan kim olduğunu bulamazsın."

Defterinin açık sayfasına kendi kendine bir cümle yazılır:

"Umut kaybolduğunda bile ışığını saklar."

Budala yıldızı takip eder ve hiç beklemediği bir şeyle karşılaşır:

Yanık kokuları, çığlıklar, yere düşen yıldırımlar...

Adeta cehennem.

Arabasından iner.

Ellerinin titremesine rağmen geri dönmez; Büyücü'nün verdiği kılıcı çıkarır ve yürür.

Bir odun parçası önüne düşer. Karanlığın içinden yarı insan yarı hayvan, boynuzları dallanmış gibi duran, yarası kanatlı devasa bir gölge belirir: Şeytan.

Budala titrek bir sesle:

"Ben neden buradayım?" diye sorar.

Şeytan fısıldar:

"Korku, insanın en sadık yoldaşdır. Asla terk etmez."

Odun parçasını Budala'nın avuçlarına bırakır.

Budala geri dönmeyi düşünür; ama yıldız hâlâ tepede parlamaktadır.

Şeytan devam eder:

"Umut sadece ışıktadır değildir. Karanlığa rağmen yürüyebilmendedir."

Ve dumanın içinde kaybolmadan önce fısıldar:

"Cehennem bazen bir yer değildir; insanın kendi korkularıyla inşa ettiği kulesidir."

Defterin boş sayfasında cümleler yanık izleriyle belirir.

Sabah olur, güneş açar.

Geceden geriye yalnızca is kokusu kalmıştır.

Budala ilk defa düşünme fırsatı bulur.

Küçük beyaz bohçasından; kılıcı, kupayı, tılsımı, asayı ve Azize'nin verdiği defteri çıkarır.

Bu yolculuğa neden çıktığını hatırlar.

Yaşadığı her şey başka bir sınav gibidir.

Defteri karıştırır; son üç sayfanın boş olduğunu görür.

"Şimdi ne yapacağım? Nereye gideceğim?" diye düşünürken beyaz köpeği ağzında bir kuşla gelir.

Kuşun öldüğünü düşünür; nazikçe alır.

Kuş hâlâ sıcaktır.

O an fark eder ki:

"Ölmüş gibi görünse de ölmemiştir. Bir şey bitti sanırsın; oysa sadece sessizce değişiyordur. Ölüm, aslında yeni bir başlangıçtır."

Budala defterine bir cümle daha yazar:

"Ben yeniden başlıyorum."

İlayda AVŞAR

Batı Dilleri ve Edebiyatları

Ralph'a Mektup: "Bölünmüş Adadan Sesleniş"

Ralph, Selam.

Sana bu satırları senin adana çok benzer, Kuzey İrlanda'dan yazıyorum. Aslında bizim buralar da sizin o adaya benziyor ama bizdeki oyun değil, her şey fazlasıyla gerçek.

Hani o deniz kabuğunu eline aldığında herkes susup seni dinlerdi ya? İşte o saygı bizde kalmadı Ralph. Burada sadece en sert olanın, en fanatik olanın sesi çıkıyor. Tıpkı Jack ve klanı gibi... Kim bağırırsa (silahlıysa) haklı o sanılıyor.

Adadan kurtuldunuz ama o "canavar" peşinizi bırakmadı bence, bizimkini bırakmadığı kesin. Toplular birbirinden o kadar korkuyor ki, o korku üstümüze gelen duvarlara dönüşüyor. Piggy'nin o güzel aklına, mantığına o kadar ihtiyacımız var ki... Ama burada da durum aynı; gözlükler (anlaşmalar) kırık, barış desen akıl gibi ayaklar altında. Şehirdeki o duvar yazılarında gerçeği bulmak imkansız.

Bir ateş yakmıştın hani, dumanı görülsün de kurtulun diye. Bizim ateşimiz bizi ısıtmıyor, sadece yakıyor, sokakları ateşe veriyor. Kısacası Ralph, barış dediğin şey ince bir çizgiymiş. Çocuklar büyüdü ama kurdukları tuzaklar daha da acımasızlaştı.

Yine de senin o saflığın, o düzen isteğinin aklıma geldikçe "belki" diyorum. Belki hâlâ bir umut vardır.

Yorgun ama hâlâ buralarda,

Mirza ARSLAN

Batı Dilleri ve Edebiyatları



Invisible Evil: Iago`s Game

I think Iago is a perfect example of a Machiavellian character because he does everything not to gain power directly, but to control people. It`s like he studied psychology; he immediately notices Othello`s tendency toward jealousy and goes straight for it. But he never shouts or lies openly; he always uses hints. His "I`m not saying anything, but..." approach is a classic Machiavellian move, in my opinion.

The same goes for Cassio. Iago doesn`t say "Cassio is bad"; he just sets the stage. He gives him alcohol, waits for the fight, and then steps back to watch. So he doesn`t do the work himself; he makes others do it. This fits Machiavelli`s idea of "be a fox, but appear as a lion when needed" perfectly.

I think Iago`s strongest point is that you never realize he`s evil just by looking at him. He acts like "honest Iago" to everyone while secretly turning everyone`s life upside down. That`s why I think Iago is one of Shakespeare`s most dangerous and smartest characters. He commits evil not by brute force, but with planning, patience, and by fully using people`s emotions.

Gülçiçek DANIŞ
Batı Dilleri ve Edebiyatı

Humanism in Merchant of Venice

Merchant of Venice is not just a story about trade and love; it is also about justice, mercy and human dignity. Humanism is an intellectual movement of the Renaissance that the value and dignity of human beings, offers a challenging perspective shylock, one of the main characters, a jewish tradesman. Shylock faces discrimination and hate because of his religion. Through Shylock, Shakespeare reveals both nobility of the humanist values and how they are violated society.

Shylock is treated as an outsider from the beginning of the play. Antonio and other Christian characters insult him, mock his religion and refuse to accept him as an equal. Antonio says that he does not want to pay interest to a Jew like Shylock. This shows how society does not respect Shylock's humanity. Shakespeare wants us to see how painful this kind of exclusion is.

One of the most powerful scenes in the play is Act 3 scene 1, when Shylock gives a speech 'Hath not a Jew eyes? Hath not a Jew hand, eyes, organs, senses, affections, passions? If you prick us that do we not bleed?' Shylock, tell us that Jews are human message: We are human, no matter our religion or background. Shakespeare uses Shylock's words to ask the audience to feel empathy.

This speech also refers to what his people went through in the past. Shylock is trying to find a place in society. He is doing this through trade.

In the end, Shylock loses everything. The court forces him to become a Christian. This ending is very sad. It shows that society doesn't accept someone different. This may be a criticism from Shakespeare. This play reminds us that humanism is not just an idea, it must be a way of life. If we forget to respect others and show mercy, we all lose something inside. Shylock's story teaches us a strong lesson about dignity and being truly human.

Sevgili okur,

Ben Ralph, O adada yaşadıklarımızı unutamıyorum. Rüzgarın sesi, ateşin alevleri, çocukların bağırıları... hepsi hâlâ aklımda. Aslında lider olmak istememiştim. Tek isteğim herkesin güvende kalmasıydı. Ama ada pek güvenli bir yer sayılmazdı. Hepimiz yavaş yavaş değiştik; içimizdeki korku bizi etkisi altına aldı. Bu yükün ağırlığını hâlâ omuzlarımda hissediyorum. Piggy'nin gözlüğünün kırıldığı günü hiç unutmuyorum. O ses sadece bir gözlüğün kırılması değildi: içimizdeki düzenin bozulmasıydı. Simon'un sessizliği, Jack'le yaşadığım sorunları... düşündükçe hâlâ üzülüyorum.

Asıl korkutucu olan, karanlığın dışarıda değil, insanların içinde saklı olmasıydı. Bu gerçeği orada öğrendim. Ama şunu da biliyorum: Eğer içimizde karanlık varsa, ışığı da kendimiz yaratabiliriz. Birbirimize destek olduğumuz sürece, hiçbir zorluk bizi kötü birine dönüştürmez. Belki o adayı tamamen unutmayacağım. Ama daha iyi bir insan olmak için elimden geleni yapacağım.

Sevgiler Ralph,

Kader BABRAK
Batı dilleri ve Edebiyatı



Lars Von Trier ve Sinemada Yüzüme Çarpan Gerçeklik

Danimarkalı yönetmen Lars Von Trier`le tanışmam, sinema yolculuğumda sinemanın farklı bir tarafını gördüğüm andı diyebilirim. Dogville, The Idiots, The House That Jack Built ve Nymphomaniac gibi filmlerini izlerken hissettiğim şey, yalnızca sinemayı ve sahneleri sorgulamak değildi; sanki sinema bana ilk kez tam anlamıyla dürüst davranıyordu.

David Lynch`le birlikte değişmeye başlayan sinema algım, Trier`le tanışınca başka bir derinlik kazandı: daha çıplak, daha gerçek bir derinlik. Trier`in filmleri beni üniversitedeki bir anıma götürdü. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümündeki tiyatro dersimizde, Dr. Öğr. Pelin Doğan Özger, bize in-yer-face tiyatrosunu anlatmıştı. Seyircinin rahatsız etmekten korkulmaması gerektiğini, sahnede gösterilen şiddetin ve acının aslında bizi içimizde sakladığımız şeylerle yüzleştirdiğini söylemişti.

Trier`in filmlerine bakarken, Pelin Hocam`ın o derste anlatmak istediğini işte o an daha iyi anladım, Pelin hocam`ın ismini hatırlayamadığım birini alıntılararak "Tiyatro o akşam yemeğinden sonra gidip eğlenebileceğiniz bir yer değildir" sözü sinema için de geçerliydi. Dogville sonrasında izlediğim Antichrist ise bende başka kapı açtı. Tıpkı tiyatro dersinde incelediğimiz Sarah Kane`in "Blasted" oyununda olduğu gibi, Trier de acıyı saklamıyor. Makyajsız haliyle gözümüzün önüne bırakıyordu. O an anladım ki bu yönetmen, seyircinin konfor alanını bilerek, isteyerek ve büyük bir cesaretle parçalıyordu. Bunu yaparken bana insanın karanlık tarafını göstermekle kalmıyor; o karanlığın içimize ne kadar derinden yerleştiğini de hissettiriyordu. Pelin Doğan Özger`in sınıfta anlattıklarıyla Trier`in sahneleri arasında kurduğum köprü, sanatın bazen bizi iyileştirmek için değil, bizi uyandırmak için canımızın acıması gerektiğini hatırlattı.

Ozan YAĞIZER
Batı Dilleri ve Edebiyatı

Bir Amatörün Kaleminden(Chrysanthemum)

Aylardan kasım... Kasımpatılar, yani krizantemler, tam da açma zamanında. Sonbaharın temsilcisi, hüznün sembolü, zamansız açan soylu ve dingin bir çiçek... Adını Antik Yunancada "altın" anlamına gelen "khyrsos" ile "çiçek" anlamına gelen "anthemon" kelimelerinin birleşiminden alır. Öykülere, şiirlere ilham veren bu güzel çiçeğe ben de kendi kalemimden bir yazı armağan etmek istedim.

Krizantemler deyince aklıma ilk gelen, John steineck`in "krizantemler" öyküsünün kahramanı Elisa oluyor. Neden mi? O halde gelin, hikâyeye kısaca bir göz atalım. Öykü, 1930`larda Amerika`da Büyük Buhran döneminde geçer. Bu dönem, insanları hem ekonomik hem de sosyal açıdan derinden etkilemiştir. O yıllarda erkeklere aileyi geçindirme görevi düşerken, kadınların rolü ev merkezli; iyi bir eş ve anne olmaktır.

Kahramanımız Elisa Allen, Kaliforniya`nın Salinas Vadisi`nde kocası Henry Allen ile birlikte bir çiftlikte yaşar. Henry, çiftlik işleriyle uğraşan, iyi, nazık, ona kötü davranmayan fakat Elisa`nın iç dünyasını, duygularını anlayamayacak kadar sığ bir adamdır.

Peki, incitmek sadece yumruk mudur? Ya Elisa`nın duygusal açlığı? Değer görme, özgürlük, tutkular, fark edilme isteği... bunlar nereye sığacak?

Elisa günlerini ev işleriyle ve bahçesiyle geçirir. Özellikle krizantem yetiştirmekte çok yeteneklidir. Bahçesi, kendini var edebildiği küçük bir alan olduğu kadar, yüksek duvarlarıyla adeta onun için bir hapisanedir. Hayatının tekdüzeliği, bir gün ansızın gelen gezgin tamirci Tinker ile yaşadığı kısa flört havasındaki karşılaşma ile bozulur. Duvarlarını yıkmak isteyen Elisa, yine bir hiç uğruna kendini avutmanın utancını yaşar. Çünkü Tinker, ona yalnızca çıkarı için yaklaşmıştır. Krizantemlerle ilgileniyormuş gibi davranır; Elisa`nın hevesle verdiği çiçekleri ise işini aldıktan sonra yola atabilecek kadar umursamazdır.

Bu hikayenin en önemli sembolü krizantemdir. Neden mi? Çünkü krizantem, kasım- aralık aylarında, havvanın sert ve soğuk olduğu zamanda açan bir çiçektir. normalde çiçeklerin yaşayamayacağı koşullarda var olur.

Tıpkı Elisa gibi... Toplumun ona dayattığı tüm kurallara rağmen kendini var etmeye çalışan bir kadın. Bu yazımda "edebiyatın krizantemleri" dediğim kadın yazarlara da yer vermek istedim: Brontë kardeşler (Charlotte, Emily, Anne), zamanlarının koşulları nedeniyle şiirlerini ve romanlarını erkek takma adlarıyla yazmak zorunda kaldı. Kate Chopin`in "fırtına" adlı eseri ise ahlaka aykırı bulunduğu için ancak ölümünden 65 yıl sonra yayımlanabildi. Ve adı daha sayılmamış nice kadın yazar.... Onlar, toplumsal baskılara rağmen edebiyat dünyasında silinmez bir iz bırakmayı başardılar. Tıpkı krizantemler gibi.

Edebiyatta kadını var eden tüm yazarları saygıyla anıyorum..

Serap KAÇMAZ

Battı Dilleri ve Edebiyatı

Dear Ralph,

As I sit down to write this letter, my chest feels heavy and my thoughts keep turning to your story. Reading it, I didn't just see a character - I saw a real person, someone forced to grow up too fast, carrying a weight no one else could understand. You tried so hard to protect order, hope, and what was right, even when people doubted you, ignored you, or left you alone. And yet, despite everything, you never gave up. That quiet strength, that determination to keep going no matter how dark things got, truly touched me. It made me realize how lonely it can be to do the right thing when the world around you seems lost.

When Simon died, I kept thinking about how I wish I could have been there with you, even for just a moment, to tell you that it wasn't your fault. I can imagine the shock, the confusion, and the heaviness you must have felt in that moment, and it breaks my heart to think of you carrying that alone. And then, when Piggy was gone, I felt the depth of your loss, because I know how much you tried to keep him safe, how much you cared. He would never have blamed you anyway, Ralph, because he always saw the goodness in you, even when others couldn't.

Your story reminds me, painfully yet beautifully, that being human is not easy. Standing up for what's right is even harder, especially when it leaves you feeling so isolated and misunderstood. And yet, you carried the fire through it all - not just the fire for rescue, but the fire of hope, of humanity, and of the goodness inside you that refuses to die, no matter what. That fire is something I want to believe in too, because seeing you hold onto it gives me hope for all of us.

I want you to know, Ralph, that I see your fears, your loneliness, your courage, and your determination. I wish someone had been there beside you on that island - maybe even me - just to hold your hand and say, "You're not alone. You are seen. You are valued. You are enough." Even though I wasn't there, I hope that somehow, through these words, you can feel a little of that understanding and comfort.

With all my heart,

Ayşe CANER
Batı Dilleri ve Edebiyatı

Death In Hamlet

Hamlet is one of Shakespeare's mature period tragedies. He wrote Hamlet inspired by François de Belleforest's Histories Tragiques. In this work, the theme of death is highly emphasized. At the same time, the humanist side of Shakespeare is also seen.

As a humanist writer, Shakespeare often emphasizes the shortness of human life and the inevitability of death in his tragedies. To begin with, in Shakespeare's Hamlet, the scene with Yorick's skull shows the theme of death. While Hamlet remembers Yorick as a cheerful and lively character, he realizes the transience of human life seeing that he is only a piece of bone. When Hamlet gets Yorick's skull in his hand, he realizes the end of all people, whether they are good or bad, rich or poor, are the same. As an example of this, Hamlet explains that the end of great rulers such as Caesar and Alexander is no different from other people. Another important point is that people observe class, racial, and gender discrimination even over the dead. For instance, when the gravedigger says that "If this had not been a gentlewoman, she should have been buried out of Christian burial." In this example, class and religious discrimination of the period is seen. Another example of this is that, when the gravedigger says that "one that was a woman but she is dead." With this reference, it is seen that gravediggers call dead people as genderless. This shows that when people die, their gender disappears and death is equalizing. In addition, reflections of Shakespeare's understanding of humanism are seen in this work. Hamlet's questioning of human existence and the death of the individual is one of the basic elements of this thought. "To be or not to be, that is the question." This famous monologue questions the individual's own existence. Hamlet thinks about life and death. This question is one of the characteristics of humanism.

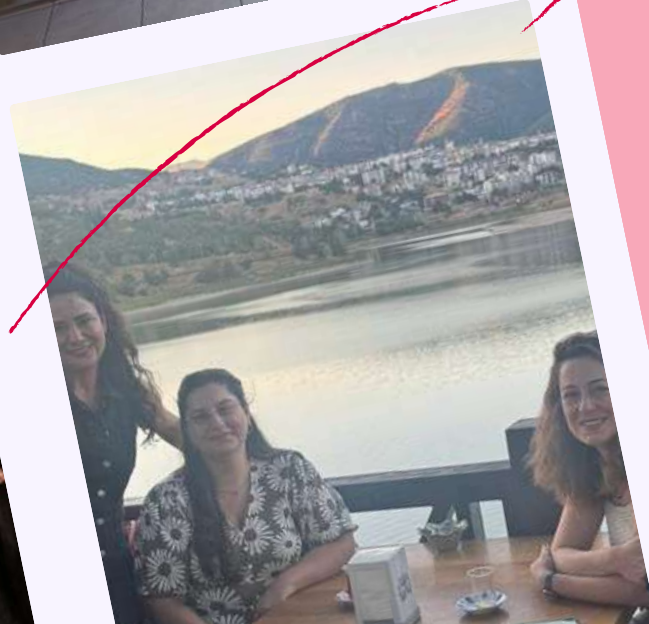
In conclusion, Hamlet stands as a powerful example of Shakespeare's mature period revenge tragedy. Drawing inspiration from Belleforest's Histories Tragiques, Shakespeare not only crafts a compelling tragedy centered on death but also infuses it with deep humanist insight. Through this blend, Hamlet transcends its genre, offering a timeless reflection on life, death, and the complexities of human nature.

Batı Dilleri

ve

Edebiyatı

Bölümü



Xo

Xo

Batı Dilleri ve Edebiyatı Bölümünde 2025'ten Geriye Kalan Unutulmaz Anlar



Mitolojik karakter
canlandırma - Ertuğ
Hocamızın mitoloji
dersinden



Engelsiz Üniversite
bağlamında Ertuğ
Hoca ile İngilizce
derslerimiz



2025 yılı mezuniyet
törenimiz..



Nisan 2025
Trekking Gezimiz

Öğrencilerimiz İDE303
Shakespeare I dersinde
okudukları Romeo ve
Juliet, Othello ve
Macbeth oyunlarından
seçtikleri sahnelerine
veya kendi yazdıkları
uyarlamalarına
hazırlanıp
sundular





Ebul Hocamızın Polonya'da
Erasmus Öğrencilerimiz ile
Buluşması



Pelin Hocamızın Polonya'da
Erasmus Öğrencilerimiz ile
Buluşması



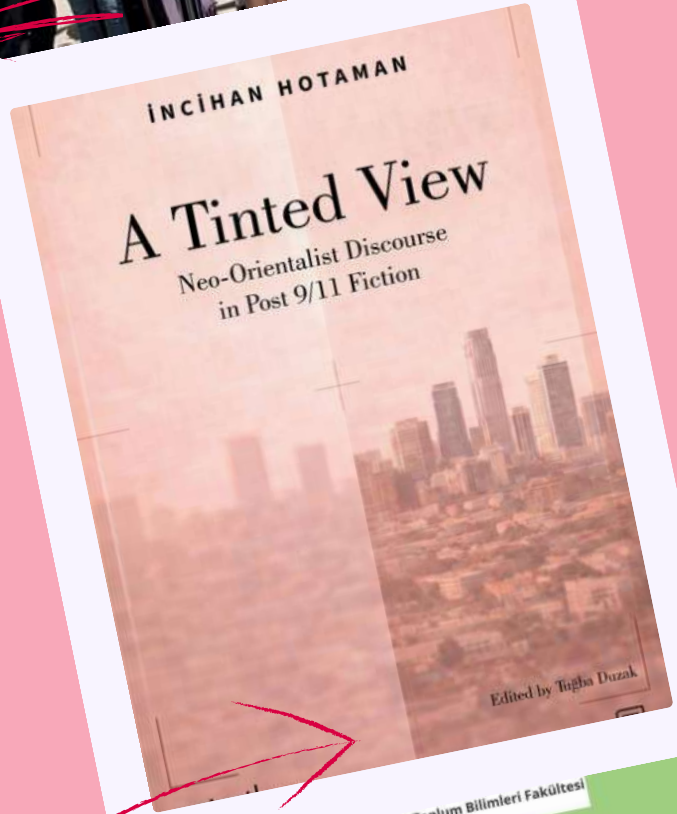
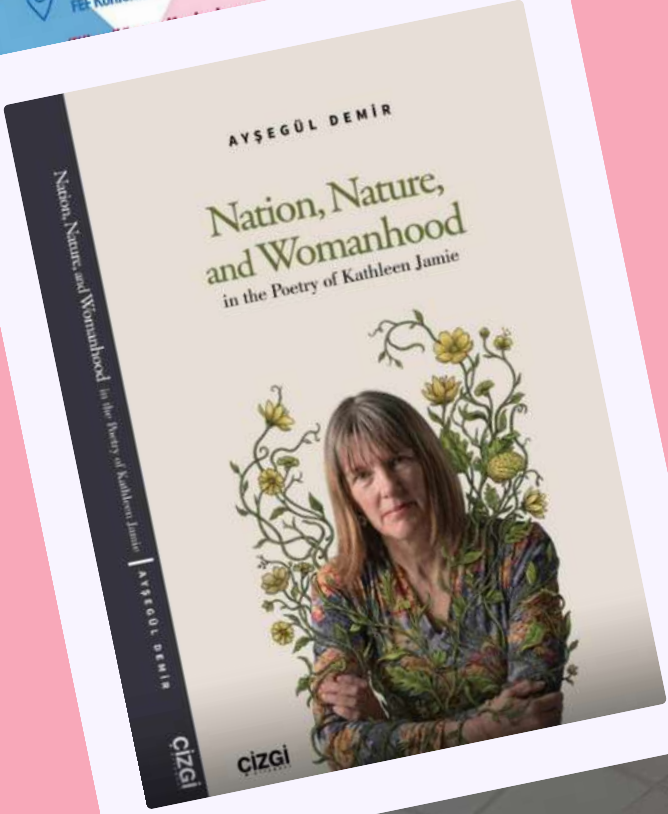
23 Nisan 2025 çocuk
bayramı kapsamında
graffiti gönderdiğimiz
Ağrı, Diyadin ilçesi
Sürmelikoşköy okulu
öğrencileri



Oryantasyon Haftasında
Welcome Partea
Buluşmamız



2025 Güz dönemi öncesi
Hocalarımızın Buluşması





Aile ve Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü'nün Şiddete Karşı Bilinç Oluşturma Projesi kapsamında ilgilendirme sunumu



İDE Tiyatro Kulübü Çalışmaları



16 Mart 2025 Geleneksel İftar Yemeğimize



Ekim 2025 Trekking Gezimiz



Yaz Dönemi E-Pati Toplantımız



Ekim 2025 Dersim Anadolu Lisesinin Bölümümüze Ziyareti



Prof. Dr. Mehmet Ali Çelikel Hocamızın değerli konuşması

Her sayfa, başka bir sayıyı çağırır.

Yeni kelimeler, yeni fikirlere
ve ilham dolu yeni metinlere

3. sayımızda yeniden buluşmak üzere.

— Editör Ekibi